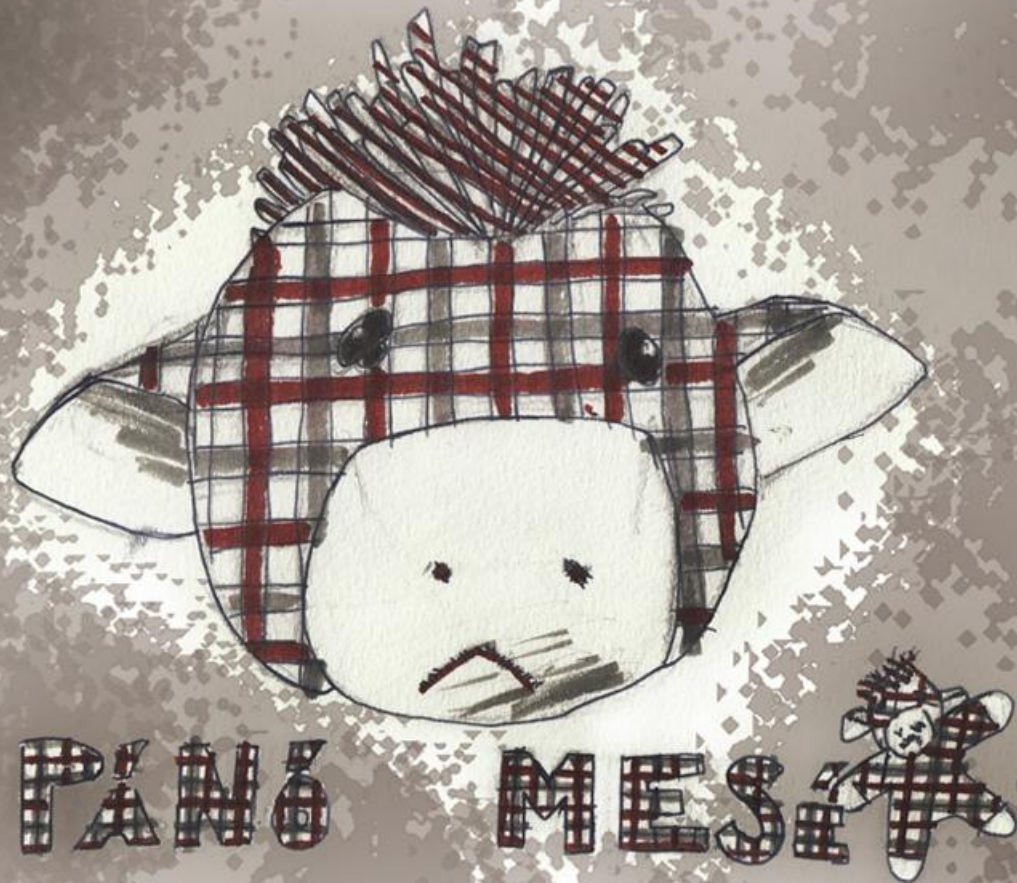

BAKTAY MIKLÓS

PÁNÓ MESÉ

1. KÖTET

Baktay Miklós

Pánó mesék – 1. kötet

Nincs meg

Elég az hozzá, hogy a Nagy megunta azt a rossz Pánót. Mert éjszaka mindig elbújt. Olyankor aztán felébresztettem a Nagyit, hogy segítsen megkeresni. Szegény Nagy jött, felhajtotta a takarót, elővette a Pánót, a kezembe nyomta, aztán támolygott is vissza aludni. Én is lefeküdtem, jól megmarkoltam a Pánó farkocását, aztán elaludtam. Hát egyszer csak érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, sírok, hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, benyúl a párna alá, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, aztán támolyog vissza aludni. Markolom a farkocását, még sötét van, de érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, sírok, hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, felhajtja a lepedőt, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, aztán támolyog vissza aludni. Még jobban markolom, még mindig nem hajnalodik, de megint nincs meg az a rossz Pánó, sírok, hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, benyúl az ágy mögé, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, aztán támolyog vissza aludni.

Reggelente aztán egészen kótyagos volt az álmoságtól szegény Nagy. Délután le is szokott feküdni egy kicsit drimálni.

Hát ahol csak lehetett, ott panaszkodott.

– Ez egy olyan tündér aranyos gyerek volt, de újabban nagyon nehéz vele. A helyes kis macik helyett is ezt a csacsit hurcolja, igaz...

Azt sohasem tudom meg, hogy mi az igaz. Viszont abban igaza van, hogy ez a Pánó teljesen kitúrta mind a két macsimat. És tényleg akkor kezdték el mondogatni az emberek, akikkel a nagy mindig nagyon sokat trécselt, hogy

– Hol vannak azok az aranyos macikáid?

– Már nem szereted azokat a kedves mackókat, egyem a kis szívedet?

– Pedig olyan búbájos voltál azzal a két pihe-puha mackóddal.

Hát éppen ez az, hogy most aztán rám telepedett ez a Pánó és ő kijelentem, minden, csak nem aranyos, kedves és búbájos. Én meg tarthatom a hátam miatta. Próbálom nevelgetni, de inkább csak rosszabb.

Aztán egyik délután csak hallom ám, hogy zakatol a varrógép. Nézem, miért nem drimál a Nagy, bizony azért nem, mert a Pánót varrta. A farkánál fogva hozzávarrta a pizsamám karjához.

– Na, kíváncsi vagyok, hogy most is el tud-e bújni – sóhajtott.

– Jaj de jó, akkor nem megyünk a Manci nénihez!

– Dehogynem.

– És én jöjlek pizsamában.

– Tényleg, az kiment a fejemből – kapott a homlokán ülő szemüveghez a Nagy. Mert a szemüveget is ilyen balgán szokta elveszteni, hogy ott ül a homlokán. – Sebjaj, lefejttem. Vagy tudod mit, gyere a pizsamámban. Olyan mint egy szabadidő ruha. Végülis az is.

Na, ezzel jó kutyaszorítóba kerültem. Mert az azért túlzás, hogy így össze-vissza bökködjön a Nagy a Pánót, de pizsamában is szégyelltem volna magam. Végül abban egyeztünk meg, hogy most nem megyünk a Manci nénihez, a Nagy lefejti a Pánót a pizsamámról, én viszont megígérem, hogy többet nem ébresztem fel.

Borzasztó éjszaka volt.

Lefeküdtem, jól megmarkoltam a Pánó farkocskát, aztán úgy aludtam el. Hát egyszer csak érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, de tartom a számat, nem hívom a Nagyit, benyúlok a párna alá, előveszem a Pánót, nagy nehezen visszaalszom. Még sötét van, de érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, mégsem sírok, mégsem hívom a Nagyit, szegény Nagy hadd aludjon, felhajtom a lepedőt, előveszem a Pánót, nagy nehezen visszaalszom. Még mindig nem hajnalodik, de megint nincs meg az a rossz Pánó, csak kicsit hüppögök, csak nagyon halkán hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, benyúl az ágy alá, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, megölel, megdicsér, aztán támoltyog vissza aludni.

A reggelinél elhatároztuk, kötelet kötünk a Pánó nyakára, hogy bármikor odakötözhessük a pizsamám gomblikához, vagy bármihez, csak ne tudjon elszökni.

Ebből aztán persze tanult az a rossz Pánó, mert azóta eszébe sem jut, hogy megszökjön, sőt, inkább hogy meg se lehet szabadulni tőle. Viszont mi meg ott hagytuk a nyakában a kötelet, de ő olyan rossz, hogy most úgy viseli, mint egy nyakkendőt. Amikor végül is először elmentünk vele a Manci nénihez, hát ő azonnal azt kérdezte:

– Hol vannak a Macsijaid?

– Otthon – válaszolt helyettem a Nagyi, még kacsintott is egyet a Manci néniire.

– Értem – mondta Manci néni azon a hangon, amitől rögtön kilelt a hideg,
– szóval új barátod van.

Hát én erre nagyon elpirultam.

– Aranyos a nyakkendője – vigasztalt Manci néni, amitől aztán már tényleg nagyon dühös voltam a Pánóra.

– Majd mesélek – mondta a Nagyi vészterhesen.

Azért megkönnyebbülten vittem ki azt a rossz Pánót a kertbe.

Pánó rossz

Hát én most már tényleg nem tudom, mit csináljak ezzel a Pánó Csacsival. Rossz. Egész éjszaka ott lógott a farka felett a varrógép tűje, sőt, egy kicsit hozzá is ért, de ez a Pánó mindjárt reggel azzal kezdte, hogy megint rosszalkodik. Ahogy felkeltem, odamentem hozzá, hát már látszott, hogy pánik. Úgy lesegetett ki a varrógép tűje alól, olyan szemtelenül, hogy mindjárt megcibáltam a farkocskát. Aztán kitaláltam, hogy talán jobb lenne hozzávarrni a farkát valami párnához, vagy lepedőhöz, ilyesmihez, hogy majd akkor nem néz olyan szemtelenül. Olyan varrógépe van a Nagyinak, hogy rá kell lépni a pedáljára, de azt persze be kell dugni. A Nagyi csak a falból szokta kihúzni a pedál zsinórját, a gépből meg nem. Tudom, mert engem szokott berezzenteni az asztal alá, hogy dugjam be a zsinórt. Én meg persze megkérdezem, hogy akkor meg minek kihúzni, úgyis csak miattam húzza ki. Ő meg rámförmed, hogy nem lamentáljak, hanem dugjam már be azt a gépet. Én meg még az asztal alól kilesegetek, mondom, hogy sötét van itt, meg sok a kacat, majdnem beletenyereztem egy gombostűbe, cérnába gabalyodtam, itt van ni...

– Rettenetes, hogy téged semmire sem lehet megkérni. És az a szemtelen nézésed!

– Próbáld csak meg, hátha már megy – szólok ki az asztal alól.

A Nagyi megpróbálja, persze nem megy.

Persze, hogy nem megy, mert én éppen úgy dugom be, csak annyira, hogy amikor kecmergek ki az asztal alól, csak meg kelljen nyomni a dugót és bemenjen a helyére és akkor menni fog. Kezdek is bújni elő.

– Csak dugd be rendesen! – förmed rám a Nagyi.

– Ügyetlen vagy. Nem ér le odáig a lábad! – válaszolok, közben a sarkammal ügyesen benyomom a dugót.

– Jesszusom! – jajdul fel a Nagyi, mert közben jól odalép a pedálnak, erre a gép elindul, csak úgy zakatol.

– Hát én most már tényleg nem tudom, mit csináljak veled! – háborog. – Rossz vagy.

Szóval tudtam én, hogyan kell beindítani a varrógépet, csak hát a lábam nem ért le a pedálra. Beállítottam a Pánó farkát a tű alá, meg alá a lepedő sarkát, aztán lejjebb csúsztam a széken, megnyomtam a pedált, erre elindult a varrógép mint a bolond. Pánó leröpült, még szerencse, hogy fogtam a lepedőt. Illetve, hát húzta a kezemet, be a tű alá, mire leléptem a pedálról, már át is fúrta a bal kezem hüvelykujját. Egyet öltött rajta, aztán megállt benne. Oda voltunk varrva a lepedőhöz mind a ketten.

Próbáltam csendesen megoldani a dolgot. Először is jobb kézzel odahúztam a Pánót és jól megrángattam a farkcsát. A szemét is megtekertem, ami főbenjáró büntetés. Azután nagyon óvatosan léptem a pedálra, de a gép csak bűgött, a tű pedig lassan éppen befelé indult el.

– Majd megfordul – nézett rám a Pánó sokatmondóan.

– Te csak ne adj tanácsokat.

– Látnod, már fordul is vissza.

Tényleg. Elindult a tű szép lassan visszafelé. Csakhogy abban a pillanatban, amikor kiért az ujjamból, megkönnyebbült és gyorsan visszafordult, ugyanoda.

Nagyon megszidtam a Pánót.

– Semmirekellő vagy. Szétreppegetlek.

De a Pánó csak nézett nagy szemtelenül.

– Ha ki tudom húzni innen az ujjam összevarrom a lábad a kezeddal, a kezéd a lábaddal, kivarrom a szemed...

Ezt már egy kicsit más hangon mondhattam, mert rám hozta a Nagyit. Sivalkodott, hogy most mit csináljon.

– Szép lassan nyomd a pedált! – néztem rá nyugodtan.

– Dehogyan nyomom. Itt a kézi tekerő – és alig fordított egy negyedét, máris kint volt a tű az ujjamból.

– Kösz!

– Na mutasd csak! – De én már igyekeztem is vinni onnan a Pánót, hogy ne lássa meg a Nagyi, mit rosszkodott már megint.

– Várj – szólt utánam a Nagyi. – Mondd, mit akartál varrni.

– Ezt – mutattam a lepedőt.

– Hát azt gyakorolhatod valami rongyon is. Ez még egy jó lepedő. Mutasd csak. Szent ég! Hát hozzá varrtad szegény Csacsidat.

– Igen – mondtam, azután tovább hallgattam, mert azt csak nem mondhattam, hogy szándékosan, mert az pánóság.

– Na gyere kis csacsi – mondta a Nagyi és már fejtette is le azt a rossz Pánót a lepedőről.

Engem meg odaültetett, hogy először kézzel férceljem össze, amit varrni akarok, azután majd ő segít a gépnél. Fél délután cérnát fűztem meg böködtem egy rongyot. A Pánó meg persze figyelt. Nagy szemtelenül nézett. Végül megráztam a varkocsát és befordítottam a sarokba.

Amikor aztán kész volt a zsák, a Nagyi az ölébe vett és összevarrta. Nagyon vigyázott, nehogy hozzáérjek a pedálhoz vagy a tűhöz. Pánó persze nézett a sarokból és röhögött rajtam. Végül beküldött az asztal alá a Nagyi, kihúzatta velem a varrógép dugóját és elengedett játszani.

– Most aztán megkapod a magadét! – förmedtem rá. Csak hát nem nagyon jutott eszembe semmi, amivel büntethetem.

Végül a párnám alá dugtam, hogy legalább tűnjön el a szemem elől. Reggelre persze előmászott és szokás szerint az orromat csiklandozta a farkával.

Büntetésben

A Pánóra nem nagyon hat a büntetés. Csak annyira, hogy egyáltalán. Azzal kezdte például, hogy első éjszaka már ki is túrta mind a két Macsit. Reggel ott heverték az ágy mellett nagy szomorúan, a Pánó meg persze hozzám bújva a meleg takaró alatt. Pedig a Macsiknak szép nagy barna szemük van, melegen, barátságosan tudnak nézni, ez a Pánó meg üvegszemű és az egész nézése csupa egy szemtelenség, tiszta rátartóság, szemem szedett pökhendiség. Magamhoz öleltem a két Macsit, simogattam a bundájukat, babusgattam őket, fogadkoztam, hogy máskor ilyen elő nem fordul. Így ment ez hónapokon át. A Pánó csak nézett nagy szemtelenül, aztán reggelre valahogy mégis kitúrta a Macsikát. Pedig neki nincs is bundája. Kockás. Pepita. És hatalmas füle van. A másik egy kicsinykét kisebb, de az is nagy.

Hát én meg erre végképp elszégyelltem magam, hogy már nagy vagyok, megint itt a születésnapom, és mégis babázok, mint egy pisis, hogy már ekkora vagyok, mégis a Macsikkal beszélgetek, meg még ráadásul sírok is miattuk. Ettől aztán nagyon mérges lettem a Pánóra. Nem elég, hogy kitúrja a Macsikát, nem elég, hogy kigúnyol, de még el is szégyellem magam előtte.

Akkor tettem bele a mosógépbe. Szerintem az félelmetes, hogy ott a sok habban forog az üveg mögött. Én persze elég bátor vagyok hozzá, de a Pánó az majd meglejt. Jó sok mosószer is tettem hozzá, hogy legyen hab rendesen, meg a buborékfújóból is mind bele öntöttem ami még volt. F-re tekertem a gépet, azután meghúztam a gombot, már zúgott is a víz a Pánóra. Látszott, hogy megijed. A lábai is megroggyantak. Aztán ellepte a hab. Forogni kezdett. Csak néha ütődtek neki a szemei az ajtó üvegének, akkor egy-egy pillanatra meg is sajnáltam.

– Na, még ötöt forgatlak, azután már biztosan meglejtesz – szóltam be neki fölényesen. Tudja meg, ki az úr a háznál.

Persze, csak három forgást bírtam, mert akkor egy kicsit lepihent, éppen úgy, hogy a farka az üvegre simult. Nagyon el volt szontyolodva szegény, jól látszott a farka állásán. Ennyit talán még én is nehezen bírnék ekkora habban. Kihúztam a gombot, a gép leállt. Kicsit rángatni kellett az ajtót, mert be szokott szorulni, de végül kinyílt. A víz kifolyt rendesen, de a hab maradt. És a Pánó persze elbújt. Dehogyan lejtett az meg. Még a habban is csak úgy pánt! Ott nyúláltam a habban, derékig bele kellett bújnom, amikor bejött a Nagyi és sikoltva ki is rohant. Nagy sötétség lett, azután puffanás, zuhanás. Mire kiértem a konyhába, Nagyi éppen felkecmergett, azután magához ölelt a sötétben. Csak hüppögni tudott. Kiderült, hogy gyorsan lecsapta a biztosítékot, mert félt, hogy a vízben úszó mosógép megráz, agyoncsap.

Gyertyafénynél itattuk fel a vizet, jobb híján a törölközőkkel. Aztán persze megtalálta a Nagyi azt a rossz Pánót a mosógépben.

– Jó. Piszkos volt, abban igazad van. De én már annyiszor ajánlottam, hogy kimosom.

– De...

– Egy kicsit becsavarjuk száraz konyharuhába, meg ne fázzon. Így ni. Most nyomkodd szépen, hogy kiszívja belőle a vizet.

– Jó.

– Estére megszárad, csak figyeld meg.

Naná, hogy jól megcsavartam a Pánó fülét ott a konyharuhában. Estére persze nem száradt meg. Ahogy úgy nyomult, bújt hozzám, csupa nedves lett a pizsamám nyaka. Nagyinak persze mondtam, hogy de jó, tényleg megszáradt. Éjszaka sokat tüszögtem tőle, mert fáztam a vizes pizsamában, meg a szaga is olyan mosószeres volt. Pont az orromhoz esett a varkocsa.

Odú

Hát én azt tényleg nem kívánom senkinek, hogy olyan rossz Pánója legyen, mint amilyen az enyém. Azelőtt elég volt csak megjelennem a két macsimmal, máris mindenki puszilgatott, babusgatott. Ez a Pánó viszont bajt hoz rám. Annyit szenvedek miatta, annyi zúrt okoz, hogy már nem is tudom, mit csináljak vele.

Főleg pedig akkor van vele baj, ha a Manci nénihez kell látogatóba menni. Mert szegény Manci néninek büdös a szája. Nem is talált férjet, már nagyon-nagyon öreg, de még mindig nem vette el senki, ezt a Nagyi mesélte a Juci néninek a múltkor.

Hát amikor a Manci nénit meg kellene puszilni, akkor a Pánó mindig kiugrik a kezemből, meg más módon rosszkodik. A legutóbb meg is kérdezte a Manci néni:

- Ugye a csacsid nem szereti a szájam szagát.
- Nem.
- Szégyelld magad! – rivallt rám a Nagyi.

Én meg tényleg tisztára el is szégyelltem magam emiatt a Pánó miatt. Kimentem vele a kertbe, hogy majd ott ellátom a baját. Mert a Manci néninek nagy kertje van, jó nagy fákkal, ha nem figyelnek, azokon szoktam mászkálni.

Hát most aztán nem figyeltek, mert nagy beszélgetésbe merültek. Még az ajtóban olyasmiket hallottam, hogy annyit szenvedek miatta, annyi bajt okoz, hogy már nem is tudom, mit csináljak vele, de hát szegény, ő még jobban szenved, szerencsétlen.

Na, ebben téved a Nagyi, mert ez a Pánó aztán egyáltalán nem szenved, csak szemtelen, pimasz és megint nekem kell szégyellnem magam miatta. Rá is jöttem, hogyan büntetem meg. Már régen kinéztem magamnak egy odút, egészen fent, nagyon-nagyon magasan.

– Oda teszek bele. Ott majd jól meggebedsz – fenyegettem meg Pánót, de az csak lesett szemtelenül.

– Onnan nem tudsz ám lekepesztetni – rémisztgettem tovább, mert a Nagyí mindig mondta, hogy lefelé nehezebb mászni, mint felfelé.

– És arra se számíts, hogy megint kiugrasz, megszöksz – nyugtattam meg, mert betettem a pulcsim alá.

Az öntözőslagot dobtam fel az alsó ágra, aztán összepödörtem, hogy elég vastag legyen, és fel tudjak mászni rajta. Az alsó ágról már elértem a következőt, egy kicsit csingáltam, már fel is dobtam rá a lábam. Frissen fürgén fenn voltam az odúnál, magam sem hittem, hogy ilyen könnyű. Belenéztem, de csak sötétség volt benne. Igaz, olyan nagyon közélről nem volt kedvem lesegetni bele, hátha éppen akkor ugrik ki belőle valami, aztán éppen pofon... másfelől meg jó lett volna tudni, mi van benne, addig nem akartam a Pánót se bele tenni, mert lehet, hogy például mély, vagy penészes, vagy valaki lakik benne, szóval inkább mégsem hagytam ott a Pánót, azért nagyon-nagyon mégsem akartam megbüntetni, mert a Mancí néninek bizony tényleg bűdös a szája, még ha betegség miatt is van, még ha amúgy mossza is a fogát, csak a gyomrából jön a bűdösség valahogy szelel felfelé, mint amikor mások büfögnek, főleg a Tamás sógor, csak a Mancí néni nem hangosan büfög, viszont mindig ilyen bűdös. Mint a Juci néni, aki nem hangosan pukizik, viszont nagyon bűdöset, ezzel is igazolva Bölcs Salamont.

Szóval nem akartam én, hogy valami denevér a varkocsába kapjon a Pánónak, vagy valami bagoly megcsípje, esetleg más rémek marják, úgyhogy most az egyszer még megbocsátottam neki. Megráncigáltam a varkocsát, a szemét is megcsavartam, azután elindultam vele vissza.

Csakhogy lefelé nehezebb mászni. Egy ideig tapogattam a lábammal, mert lenézni nem szabad, azután mégis lenéztem. Mindjárt el is ejtettem a Pánót, az persze simán leesett. Jól otthagytott engem a bajban, amibe miatta kerültem. Mégiscsak be kellett volna tennem abba a penészes, mély odúba, amiben felfalták volna a szörnyek.

Nézett felfelé nagy szemtelenül. Én meg álltam a vastagabb ágon és kapaszkodtam a vékonyabba. Tényleg nehezebb lefelé mászni, mint felfelé, ezt most már kijelenthetem. Arra gondoltam, előbb-utóbb azért csak keresni

fog a Manci néni, mert mindig gyümölcsrízzsel várt, és belém is diktálta, pedig szerintem arra is rálehel, amikor főzte. A Nagyi otthon megszagoltatta velem a rizst, hogy ennek ilyen a természetes szaga, de én szerintem a Manci néni rálehel, hogy is tudna úgy főzni, hogy közben nem lehel.

Most viszont tényleg nem bánnám még a gyümölcsrízsát sem, még ha megpuszilna, azt sem, csak jönné már ki. Naná, ha egyszer elkezd beszélgetni a Nagyi, az legalább két „mindjárt” és három „rögtön”, továbbá egy csomó „még egy kicsit” és „azonnal”. Szerintem már határozottan sötétedni kezdett.

Na, ha nem jönnek, akkor én fogok kiabálni.

– Manci néni!

Csönd.

– Nagy!

Semmi.

Beszélgetnek odabenn. Naná.

Érdekes, milyen kevesen kérdezgették, hogyan is estem le. Inkább az érdekelt mindenkit, hogy hány bordám törött el, meg hogy végülis volt-e agyrázkódásom, kettős látásom, ilyesmik. Így alig volt alkalmam hősieen kiállni a Pánó mellett. Mert arra tisztán emlékezem, hogy akkor kezdtem el zuhanni, amikor belenéztem a Pánó szemébe. Az volt a meglepő, hogy a két szeme kétféle áll, mégis engem néznek. És persze hívnak. Hogy ne törődjek semmivel, beszélget-e a Nagy, büdös-e a szája a Manci néninek, látom-e valaha az anyukámat, apukámat, csak engedjem el magam, mert minden úgyis rendben lesz.

És úgyis lett. Puha párnák között ébredtem, mindenki nagyon örült, hogy kinyitom a szemem, pedig a Nagy mindig azért szokott könyörögni, hogy hunyjam már le. Most ő is ott örvendezett a többiekkel.

Kettős látás

Akkor még első zavaromban megemlítettem a Pánó szemeit, valami olyasmit mondtam, hogy egyikkel mást lát, mint a másikkal, mert ennek így kell lennie. Erre a Nagyi a kezembe nyomta azt a rossz Pánót, akinek véres volt a hasa. Végre neki is lett valami baja. De nem is volt időm megkérdezni, hogy felvágták-e a hasát, mert máris jött egy doktor, aki hevesen faggatni kezdett, hogy jól látok-e. Hát én meg, hogy fedezzem a Pánót, azt mondtam, úgy értettem az előbb, hogy egyik szemem mást lát, mint a másik.

– Kettős látás! – suttogta rémülten Juci néni.

– Lehet átmeneti is. Majd kivizsgáljuk. Azt hiszem, konzíliumra is szükség lesz!

Hízelt a gondolat, hogy ilyen titokzatos dolgot műveltek velem. Az a konzílium biztosan valami egészen bonyolult műtét lehet. Majd tájékozódok, és csak akkor engedem, hogy megkonzultáljanak, ha tényleg érdekes a dolog.

Sokat kérdezgettek arról, hogy mit látok, de én már rájöttem, kettőslátás kell ahhoz, hogy tényleg megkonzultáljanak, szóval úgy kezdtem nézni a dolgokat, mint a Pánó azokkal a szétálló szemeivel. Vagy hát éppenséggel úgy mondtam a doktornőnek. Azért is jó volt ez, mert amúgy mindenki nagyon kedves volt velem. Felnőttek közé tettek, akiknek nem volt semmi bajuk, csak öregek voltak. Az egyik, a Gyula bácsi például rajzolt nekem, olyan igazi vadnyugati kombojokat, pisztolytáskával, meg kalappal, meg az arcuk is nagyon cserezett volt. A másik arról beszélt, hogy amikor ő gyerek volt, volt neki csúzlija és azzal sok mindent eltalált. Hát én nehezen hittem, hogy ez a bácsi volt gyerek, mert például Fülöpnek hívták és úgy nem neveznek el gyereket. De azt mindig ígérgette, hogy majd csinál nekem csúzlit. Csak most még nem szabad erőlködnöm a törött bordáim miatt.

Na, a Pánóra viszont rossz napok jártak. Mert a bácsik mulattak rajta, kinevették, úgyhogy bebújt a párna alá, csak a legsötétebb éjszaka

merészkedett elő, de reggel már vissza is gyömöszöltem a párnahuzatba, ahogy meghallottam a Rozi néni köhécselését a folyosón.

Akkor vettem csak elő, amikor bejött az Anna nővér egy hatalmas injekcióval. Én még életemben olyan nagyot nem láttam. Persze, itt már olyan öregek vannak, akiknek nagy injekció kell – gondoltam, de az Anna nővér arca vészjósló volt. Engem nézett, felém közelített. Amikor odalépett az ágyamhoz, akkor aztán usgyé, hónom alá csaptam a Pánót és menekülni kezdtem. Átugrottam a Gyula bácsi ágyára, és már kiabáltam is:

– Engem nem kell hogy megkonzultálni, isten bizony nincs semmi bajom, csak úgy mondtam, hogy kettőst látok. A Rozi néninek is mondtam, hogy én rajzoltam a kombojokat, ő is megmondja, hogy én hazudozok...

– Ez csak lumbálás! – vigasztalt Anna nővér, de letette azt a mordály nagy injekciót. Persze, ez még jobban elkeserített. Milyen lesz, ha majd megkonzultálnak, ha már ez is ilyen borzalmas.

– Ha nyugton maradsz, nem fog fájni! Bízattak a többiek, mert közben tele lett a kórterem mindenféle ápolókkal, orvosokkal, még a Rozi néni is bejött, hogy lefogjon.

Most már mit volt mit tenni, meg kellett mondanom a Pánót.

– Csak őt utánoztam! – mutattam elő az ágy alól. – Nézzék meg! Mást lát az egyik szeme, mint a másik.

– Becsaptad a doktornőt? – kérdezte Anna nővér némi kárörömmel.

– Igen.

– Na jó, még egyszer megvizsgálak. De ha kettőt látsz, akkor semmi sem ment meg a lumbálástól.

– És nem is konzultálnak meg? – alkudoztam.

– Akkor nem.

– Isten bizony?

– Isten uccse. Mindenki menjen ki! – tromfolt a doktornő.

Ez világos beszéd volt. Előmasztam és szépen kézen fogva bementem vele a vizsgálóba. Ott aztán éppen annyi korongot láttam a táblán, ahány volt, éppen azt mondtam, amit a normális gyerekek szoktak.

A Nagyi még dél előtt értem jött. Nagyon szégyellte magát. Én is, hogy engem ilyesmibe is be tud rángatni ez a rossz Pánó! Kértem egy kis ragtapaszt Anna nővértől, azzal leragasztottam az egyik szemét, hogy még véletlenül se lásson kettőt. Az ebédemet azért még elkértem, mert nagyon ízlett a kórházi kaja. A Nagyi ezen is jól megsértődött. Rajtam meg erőt vett a pánóság, úgyhogy még azt is mondtam, azért szimuláltam, hogy tovább maradjak ezen a jó kaján.

Otthon persze borsóleves volt, amit utáltam. Láttam viszont a Nagyin, hogy el van keseredve és pityereg az én pánóskodásom miatt, hát ettem a borsólevest. Ízlett. Kértem még. Most meg ezen pityeredett el a Nagyi. Örömeben. Hogy azért én mégis jó kisfiú vagyok. Megkért, vegyem le a Pánóról is azt a buta kötést. Nem akartam lerontani az örömét. Megtettem. Úgyhogy a végén megint az a rossz Pánó járt jól.

Hangyák

Például az is nagyon jó volt a kórházban, hogy a Gyula bácsi mesélt az indiánokról is. Azok aztán kemény legények voltak, nem bőgtek, mint az anyám asszonykatonái. Egy kicsit tanultam is tőlük, amikor nem hagytam magam birka módjára, hogy megkonzultáljanak, hanem bátran megmenekültem a Fülöp bácsi ágya alá.

Mesélt a Gyula bácsi olyan indiánról, akit beleástak a hangyabolyba, bekenték a fejét valamivel, talán vérrel, de mindenesetre olyasmivel, amire jól jönnek a hangyák, aztán ott hagyták. És ez a bátor indián rezzenéstelen arccal kibírta, ahogy lerágták a húsát a hangyák. Csak a fehér csontváza virított gúnyosan, mint egy tojás, hogy őt aztán nem lehet megtörni.

Hát a nagy kórházi ijedelemre odaadta nekünk a Rinci néni a gárdonyi házat három napra. Meg persze adott egy listát is, szegény Nagyinak volt munka három hétre is.

– Azt meg kell hagyni, van egy kis munka is – mondta csámcsogva.

Volt. Kert, takarítás, meggyuszület, befőzés, amit csak el tudsz képzelni, minden. A Velencei-tóhoz összesen egyszer tudtunk lemenni, akkor is azzal telt az idő, hogy kimertük a vizet a Rinci néni csónakjából. Mire rendesen kitakarítottuk, lekapartuk az oldaláról is a dzsuvát, hát már jöttek is az esti szúnyogok, meg amúgy is sietni kellett, mert bezárt a bolt és még cukrot is nekünk kellett vennünk a befőzéshez.

Napközben viszont a hangyák okozták a mizériát. Azonnal ott voltak, ha egy morzsa leesett, ha egy kis cukor kiszóródott, sőt, ha semmi sem történt, akkor is ott nyüzsögtek. Pánó hangyák. Főleg a befőzésre jöttek, ha egy csepp is mellécsordult, hát rögvest rácsaptak, mint a vércse, vagy a Rinci néni. El is határoztam, hogy velük próbára teszem a Pánót, van-e olyan bátor, mint az indiánok. Bekentem zöldre romlott búzparizerrel, hogy olyan legyen, mint az a véres indián. Sőt, rendesen meg is csócsáltam a zöldre romlott búzparizerben,

mert az indiánban is volt belül is vér, nem csak kívül. Aztán elkezdtem beásni a nagy vöröshangya bolyba, a sufni mögöttibe, amivel a Nagyi sem tudott mit kezdeni. Egyszer ráöntött egy vödör hypot, de meg se kottyant nekik. Igazi vérhangyák. Hát ide ástam volna bele én a Pánót, csak hogy ahogy kifordítottam egy kicsit abból a porhanyós földből, engem is elleptek a hangyák, alig tudtam elmenekülni. Azért persze igyekeztem az arcomat rezzenéstelenül tartani, amikor a Nagyi szedegette őket rólam. Illetve söpörte, aztán meg mosta a slaggal. Még akkor is igyekeztem az arcomat rezzenéstelenül tartani, amikor visszaóvakodtam, és láttam, hogy a Pánó egy nagy fekete nyüzsgés. Mert messziről a vöröshangya is feketének látszik.

Amikor az esti szúnyogmizéria előtt bementünk, már gondoltam rá, hogy a Pánót is hozni kellene. Már nem volt rajta egy szem zöldre romlott bűzparizer sem, de amint felemeltem, láttam, hogy a háta még mindig feketén nyüzsgő. Hasra hajítottam, mert ellenben a rezzenéstelen arca nagyon zavart.

– Tiszta sor. Majd éjszaka! – gondoltam.

Csak hát persze nem nagyon tudtam én elaludni a Pánó nélkül, mindig az a kép ötlött a szemembe, ha megpróbáltam lehunyni, hogy feketén nyüzsgő szegény. Azért az arcomat persze igyekeztem rezzenéstelenül tartani.

Végül csak kiosontam a Pánóért, szerencsére már nem is voltak rajta a vöröshangyák. Az arca viszont rezzenéstelen, mint az indiánoké. Magamhoz öleltem, olyan büszke voltam rá. Éppen elszenderedtem volna, amikor rettenetes égésre ébredtem. Az üvöltésemre előjött a Nagyi, aki megismételte velem a délutáni eljárást: meztelenre vetkőztetett és lemosott a slaggal. Nagyon szitkozódott, kereste, honnan jönnek azok a fránya hangyák. Végül megtalálta a Pánó tarkóján azt a rést, ahonnan türemkedtek. Az történhetett, hogy a zöldre romlott bűzparizer szaga átítatta a Pánót, a hangyák meg belementek és nem vették észre hogy este van, vagy nem tudtak kijönni, mert ahogy hasra tettem bezáródott a tarkórése, de akkor ki tudja, miért éppen én rá mászok. Nyilván, mert a Pánó úgy fordult, hogy bosszút állhasson rajtam. Sikerült. De nem örült. Rezzenéstelen arccal szemtelenül nézett.

A folt

A Pánó miatt lett nagyon nagyon piszkos a szőnyegünk is. Mert szeretett engem úgy etetni a Nagyi, hogy egyet a Petinek, egyet a Macsinak. Hát amikor megjelent ez a Pánó, akkor meg éppen rádliis fánkot sütött a Nagyi. Hozzá baracklekvár járt. Ezeket én külön is nagyon szeretem, együtt meg főleg. Úgyhogy mondtam, egyet nekem, egyet a Pánónak, a Pánó persze nem ette meg az övét, nagyvonalúan nekem adta. Így egyedül kellett megennem a dunsztosüvegnyi lekvárt a tál rádliis fánkkal. A Pánó meg persze lesett közben, élvezte, hogy majd mi lesz.

Jó teli hassal mentem be játszani a szőnyegre. Persze a Pánó nem volt hajlandó megrakodni a teherautót, hiába szóltam rá. Sokat fenyegettem, fenytettem is, a fülét is megráncigáltam, de semmi. A Pánó meg tud csökönyösödni. Persze én sem engedtem. Ha egyszer meg kell rakni azt az autót, akkor nincsen apelláta. Kötelesség. Pedig már nagyon szorított a szükség. Nana. Mégsem fogok engedni ennek a Pánónak. Aztán egy hirtelen mozdulatnál megtörtént. Furcsa, meleg nedvességet éreztem magam alatt. Csak nehezen jöttem rá, mi történt. Talán még kiskoromba is visszagondoltam, amikor pelenkás kis csipszar voltam. Sokáig kuporogtam ott a szép új mintás szőnyegen, amíg a Nagyi be nem jött a nagy csöndre meg a szagra. Ruhástól állított be a kádba, a zuhanyból eresztette rám a vizet, úgy kellett levetközőnöm. Szerencsére mondjuk ezt a Pánó nem látta, mert ott maradt a szőnyegen. De amikor pizsamában visszamentem, persze, hogy lesett. Ott hevert, ahol nagyon-nagyon piszkos lett a szőnyeg. A Nagyi meg kijelentette, hogy ezt a szőnyeget a tisztítóba kell vinni és közben persze egymásra néztek a Pánóval. Hát énszerintem az biztos, hogy ennél nagyobb baj nem lehet. Beállít a Nagyi a tisztítóba azzal a nagyon-nagyon piszkos szőnyeggel, kérdik, mi lett ezzel, hű, de bűdös, erre azt mondja a Nagyi, na hát a Petike...

Egészen elsötétült előttem a világ. Mert persze ez igazságtalanság, hiszen a Pánó, ez világos, kár is magyarázni.

De a Nagyi áruló, árulkodós, sohase figyel rám. Ott fog majd állni, beszélgetni jó sokat a tisztítóssal, én meg hiába ráncigálom, hogy menjünk, azt mondja, jó, mindjárt, erre megkérdem, mire lesz mindjárt, azt mondja, ezt még befejezem, kérdem, mit, erre mondja tovább, hogy szegény Peti bezabált. Éppen úgy fog rólam mesélni, mint a Pucika néniről, aki nagyon öreg és már hashajtót kell neki szedni és attól meg végighúzta a csíkot a vécéig, mert a nagy nyeles bugyija nem tartott semmit. És éppen úgy fognak nevetni rajtam, mint a Pucika nénin, pedig ő már öreg és tényleg hashajtót vett be, én meg soha sem szedek hashajtót. És a Pánóról még csak nem is fog tudni a tisztítósnéni. Ilyen az igazságtalanság.

Szerencsére már este volt, azért is öltöztetett rögvest pizsamába a Nagyi. Volt idő másnapig spekulálni.

Az ágyban jól megmondtam annak a Pánónak, hogy milyen bajba vitt, de az persze csak nézett szemtelenül. Aztán mégis mintha valami értelmeset gondolt volna abban a csacsi fejében.

– Ki kéne tisztítani még most - mondtam neki.

Egyetértően nézett.

–Valami jó szer kellene. A Nagyi azt mondta, legszívesebben hypóba áztatná a ruhámat.

Pánó is emlékezett, behallatszott hozzá a Nagyi zsörtölődése.

– Megpróbálom.

Úgyhogy amikor a nagyi kiment a konyhába, hát én gyorsan behoztam a fürdőből a hypót meg a súrolókefét és jól bedörzsöltem a nagyon-nagyon piszkos foltot. Szépen halványodott. Lelkesen súroltam.

A Nagyi viszont kétségbeesett, amikor belépett.

– Úristen! Mi ez a szag? Hypo! Jaj, nem lehet igaz... Tönkretetted!

Elmagyaráztam, hogy ez nagyon jól kiveszi a foltot, ő meg erre megmutatta, hogy a színeket is kimarja. És hogy az most már soha többet nem lesz jó.

Azt gondoltam magamban, legfeljebb szép nem lesz, de jó igen, mert játszani lehet majd rajta. De ezt inkább nem mondtam. A Pánó meg persze csücsült egy széken és onnan nézte, hogyan kapok ki.

Ahogy úgy törölgettem a szemem, hogy a Pánó meg ne lássa, hogy elkeseredtem, hát egyszerre mintha késsel vagdosták volna. A Nagyi már rohant is velem a fürdőbe.

– Vedd el a kezed, bele ne nyúlj még egyszer!

Lefogta mind a két kezem és a zuhannyal az arcomba spriccelt.

– Kimarja a szemed, jaj, belement! – sikoltozott.

Hát égetett is szörnyen. Eszembe jutott, ahogy ott álltam a hideg víz alatt, és persze megint vizes lettem teljesen, szóval eszembe jutott, hogy azt szokta mondani a Nagyi, égetni való rossz kölyök vagyok.

Nem is bánom, hogy az éjszakai szemészeti ügyeletre nem vittük a Pánót. Megérdemelte, hogy otthon kuksolt. Nem taxizhatott, nem láthatta a vizsgáló készüléket, nem az ő buksiját simogatta a szemész doktor.

Éjszakára is hagytam kuksolni a hyposzagban. Fogalmam sincs, hogyan mászott be reggelre mégis az ágyamba. Nem lehet lerázni.

Baleset

Azért is nagyon rossz a Pánó, mert magamra maradok miatta. A Nagyinak amúgy sincsen társasága, főleg pedig hozzám illőket nem ismer. Csak a Rinci néni Eszter barátnőjének van a Timi lánya, na ővele néha játszhatunk. Igaz, olyankor eljön a Rinci néni is és mindent felfal, de mi kint szoktunk játszani a Timiék udvarán, meg az utcájuk is nagyon csöndes. Azért persze a járdáról nem lépünk le. De például háztömbözni lehet. Mindig körbe megyünk, így sohasem kell átmenni úton.

Viszont az a kár, hogy a Timi csalós. Például roller versenynél felkapja a rollert és átszalad a kiskerten, amit a sarkon gondoz a Leposa néni a férjével.

Egyszer én is átvágtam rajta, de olyan üvöltést csaptak, hogy többé eszembe sem jut. Odamentek az Eszter néniékhez, kérdezgették, hol vannak a szülei ennek az átok rossz kölöknek, meg ilyesmi. Akkor aztán a Rinci néni kiment, sutyorgott velük, erre dülva-fúlva elmentek, de azt mondták, akkor is szigorúan tilos átvágni a kerten.

Viszont a Timinek volt egy kis ösvénye a ház szélén, ahol ő sisszanhatott. Nekem pedig a közelébe sem lehetett menni annak a kertnek. Mert a Leposáék lestek ám nagyon, ha például valaki kutyaival ment arra, még emelni sem kezdte a kutya lábát, máris sivalkodott az ablakban a Leposa néni, hogy

– Vigye innét azt a dögöt, piszkítson a piszokba! Hát hiába gürcöl az ember!

Meg persze én is buta voltam, mert éppen a Rinci néni előtt mondtam, hogy legyen szabály, hogy nem ér átvágni a Leposáéknál. Na, ez kellett csak a Rinci néninek, aki minden, csak nem lány. Főleg bálna.

– Azért a lányok annyi előnyt kaphatnak. És emellett az átjárás az szerzett jog. Szorgalmi út. Azt meg kell hagyni.

– De az éppenhogy lustaság, ha nem kerüli meg a kertet.

– Te meg csak maradj csöndben, örülj neki, hogy megmentettelek a Leposa nénitől, az ilyen rossz gyerekeknek le szokta tépni a fülét!

– Szóval nekem ér átvágni, pöpöpö – köpött ki háromszor Timi, ami azt jelenti, örök szabály.

Úgyhogy hiába sírtam ki én egy sokkal jobb rollert magamnak, a Timi mindig megelőzött a Leposáéknál és én meg csak néha értem utol a tömbkör végére.

Na, most végre jóvá tehetett volna valamit az az átok Pánó. Mert szépen letettem a sisszanó ösvény bejáratához, és kimondtam, a Pánót átugorni tilos, és gyorsan köptem három jó nagyot.

Így persze már az első körben jól lehagytam a Timit. A második körben viszont már a Molnár néni ablaka előtt elkezdett visítani:

– Leposa néni, tessék onnan félredobni azt a patkán férget!

Na annak a szipirtciónak se kellett kétszer mondani, már kapta is készségesen a kapáját és úgy odacsapott az én Pánómnak, hogy kiröpült az útra.

Persze, hogy éppen jött arra valami. Én már a fékcsikorgásra elugrottam, viszont a bajnok rollerom a kocsi alá került. Na és persze a Pánó is megúsza. Olyan szemtelenül lesegetett ki a kerék alól, hogy féltem, még őt fogják okolni. Gyorsan kikaptam és babusgatni kezdtem.

Na és akkor jött a kérdés, hogy került a Pánó az útra. Mert az autóst is érdekelte, ugyanis a rollerom összekarcolta az oldalát.

Ővele viszont hamar elbánt a Rinci néni. Kérdezte mennyivel ment is a védett övezetben, fogyasztott-e a alkoholt, vegyünk-e fel rendőrségi jegyzőkönyvet. Erre az autós kifizette a rolleremet. Ez tetszett. Az viszont nem, hogy a Leposa néninek mindenki elhitte, tényleg rosszul lát és patkánnak, vagy valami féregfélinek nézte a Pánót, azért csapott oda neki.

Csak akkor vettem észre, hogy a Pánó egyik szeméből kiesett az üveg.

Hazafelé aztán elmagyarázta a Rinci néni, hogy persze, ő sem hitte el a Leposa néni meséjét, viszont értsem meg, hogy a Leposa néni sohasem fizette volna ki a rolleremet, viszont a Timiékkel örök haragba került volna. Azt

pedig nem kívánhatjuk senkinek, hogy nap mint nap a Leposa néni sivalkodjon vele.

Ez igaz. Viszont most már ismeri a Pánót, máskor nem bánthatja.

– Attól te ne féltsd. Attól kitelik, hogy megint kapaélre hányja.

– Bizony! – mondta Nagyi.

– Meg hát, tudod – mondta az a rusnya kövér Rinci néni – azért tényleg van valami patkányszerű ebben a Pánóban.

– Azt meg kell hagyni, csak annyira, amennyire te bálnaszerű vagy – gondoltam, de nem mertem kimondani. Jól is tettem, mert végülis a Rinci néni nagyon is bálnaszerű. Úgyhogy ezzel is csak neki adtam volna igazat.

Végeredményben a Pánó a hibás, mert egyszer kérem meg valamire, azt is elcsúfoskodja, miatta megy tönkre a bajnok rollerem és persze még nekem kell megköszönnöm a Rinci néninek, hogy egyáltalán visszaszerezte.

Legközelebb a macsikat viszem úttorlasznak, az tutti biztos.

Tejkóma

A Nagyi azért annyiban szigorú, hogy nem enged nyakra-főre tévézni. Viszont igazságos is, mert szexes filmeket ő sem néz. Nekem nem is hiányoznak, úgyis tudom, mi van bennük. A kórházban meg is beszéltük Gyula bácsival, mert ott néztek szexes filmet, ha nem ment éppen foci. Smaci, meg robbanyik a bokszt, meg tapi, ez megy folyton és a fiúk csak a hülyeséget csinálják a lányok miatt.

Annyiban viszont igazságtalan a Nagyi, hogy orvosos filmeket sem nézhetek, pedig ő mindig ott kotlik előttük. Pedig engem érdekel, hogy belenézzenek, ha felvágják valakinek a hasát, meg a fejét is kinyitják, matatnak benne. Még azt is jó lenne rendesen látni, ahogyan a baba születik, mert máshol csak azt mutatják, hogy sikoltozik a nő, aztán valaki máris örül egy ráncos kölyöknek. Jó lenne látni, ahogy a szülőcsatornán áthalad. Azt tudom, hogy a lányokban van hüvely, abba kell behelyezni egy hím vesszőt, úgy lesz meg a termékenység. Szóval tudom, hogyan csinálják a gyereket, csak azt nem, hol van az a szülőcsatorna. Olyan nagyon közelről nem akarnám látni, mert amikor a konyhában csatornaszag volt, mert beleöntöttem a mosogatóba a gipszet és az megkötötte a lefolyót és ki kellett bontani az egész hóbelegubancot, akkor nagyon bűdös volt a csatornaszag. De azért képen megnézném. Lehet, hogy a Gyula bácsival kellett volna ezt is megbeszélnem. Sokszor gondoltam is rá, eszembe jutott, amikor beszélgettek, hogy melyik csatornát nézzék, de nem mertem...

Szóval azért hallgatom a másik szobából. Főleg azt szeretem, amikor gyorsul a pittyegés, sikoltozni kezdenek, hogy infúziót, add le narint, elveszítjük. Olyankor mindig hüppög a Nagyi, nem mer hangosan sírni. Meg még kómakor is nagyon tud zokogni.

Na, ilyenkor én vigyorgok a Pánóval. Ha vége van az orvosos filmnek és jön a Nagyi kisírt szemmel, akkor mi vigyorgunk rá a Pánóval.

– Úgyis tudom, hogy meghalt! – mondom elégedetten a Nagyinak.

– Édes kisfiam! – kiáltja, és ölelgetni kezd. – Majd csak megsegít minket a Jóisten. Neki tudnia kell, mit miért tesz.

– Nagyi, mi az a narin?

– Nem tudom.

– És a kóma?

Úgy látszik, azt sem tudja, mert erre elkezd úgy zokogni, hogy inkább hagyom. Valamit magyaráz nagy hüppögve, hogy a lelke még nem szállt ki belőle, de már a teste nem él, vagy hogy a lelke szállt ki, és a teste még tovább marad, ilyesmi. Máskor is szokott úgy csinálni, hogy valamit kérdezek, de ő eltereli a szót, vagy bőgni kezd.

Szóval én is csináltam már infúziót a Pánónak, tejeset, mert a tej jó a mérgezés ellen. Mert úgy láttam a szemén, hogy méreg érte.

– Elveszítelek – bízattam Pánót.

Tudom, hogy ettől nagyon fél, mert egyszer tényleg elveszítettem a buszon. Igaz, véletlenségből. A Nagyival a végállomáson találtuk meg. Nagy ribillió volt, én is megijedtem, hát még a Pánó, akit betettek egy vasszekrénybe. Azóta félelmetes lett az elvesztés. Illetve hát mindig is az volt. A Mátyás királyunk bátyját is elveszítették a Habsburgok. Bár azt is hallottam, hogy csak lefejezték. Éppenséggel.

Megijedt jól a Pánó, teljesen rosszul lett. Úgy csináltam, hogy a kockáim dobozát béleltem ki, az jó lesz kómának. Beleejtettem a Pánót. Tényleg nem mozdult. Feltettem a tejes zacskót az asztalra, átfűztem rajta a tűt, persze jó vastag cérnával és beleböktem a Pánó karjába. Szép lassan bele is szivárgott a tej nagy része a Pánóba. A többit feltörültem a terítővel. Így, teljesen látszott, hogy háltni kezd bele a lélek, de azért még egy kicsit rosszul volt a Pánó, elernyedte keze, lába meg gondolom a tagjai is, besüppedt a szeme és tócsa gyűlt köré.

A Nagyi főleg azért esett kétségbe, mert hogy majd bűdös lesz. Mondtam, ez tej, egészséges. Ettől gyógyul, nem hal meg, csak a hullák lesznek bűdösek.

A Nagyi viszont ragaszkodott hozzá, hogy mossuk ki a Pánót, illetve öblítsük. Hát én nem engedtem, csak úgy megszárogattam. Konyharuhába tekertem, egy kicsit nyomkodtam is. Nem akartam megmondani a Nagyinak, hogy a tejtől azt remélem, hogy elveszi belőle a mérgességet meg a rosszasságot.

Másnap mégis ki kellett mosni a Pánót a pizsamámmal és az ágyneműmmel együtt, mert igazán megbüdösült. Nekem is haját kellett mosnom. Próbáltam nem figyelni a mosógép ablakát, mert az azért ijesztő, ahogy a Pánó szemei odakoccannak az üveghez. Vagy éppen a farka áll ki a habból.

El is határoztam, hogy többet nem fogom elveszíteni. Sehogyan sem.

A Nagyit megkérdeztem, az is megbüdösödik-e, aki kómába esik, de csak sírt, nem válaszolt.

Vasszekrény

Szóval én mindig nagyon csodálkoztam, ha azt mondták valakire, hogy elveszítette az apját, vagy az anyját, vagy a feleségét. Illetve. A Micu bácsi, aki a legokosabb a családban, ő tényleg elvesztette az anyukáját. A Micu bácsi elég öreg, az anyukája viszont még nála is öregebb. Süket, rosszul lát, totyog. Meg is van gübbedve, mint a többi szipirtyók. Telefont nem használ, mert nem hallja, mindig levélben írja meg, melyik vonattal jön. Micu bácsi levélben válaszol, hogy várja. Aztán kimegy az állomásra és leszedi a vonatról az Ella mamát. Hát egyszer annyi minden közbejött a Micu bácsinak, hogy nem volt érkezése megvenni az újságját, pedig benne volt az ő saját cikke. Leszedte a vonatról az Ella mamát, leültette egy padra a váróteremben, mondta, mindjárt jön, aztán elment újságot venni. Kapott is újságot, benne is volt a cikke. Annyira megörvendett, hogy olvasni kezdte. Szépen felszállt a buszra, hazament és örvendezve mutatta a feleségének, hogy tessék, egy sort sem változtattak, minden úgy volt jó, ahogy ő megírta. Éva néni is örvendezett. Elolvasta a cikket, azután ebédhez terített. Ella mama kedvencét főzte. Becsinált levest és aranygaluskát. De hol van Ella mama? Micu bácsi levette a vonatról az Ella mamát, de most hol van? Elvesztette. Ott felejtette az állomáson. Gyorsan telefonáltak, de ott senki sem talált egy Ella mamát. Pedig könnyű megismerni, mert bajszos. Szipirtyóban is ritkaság.

Micu bácsi fogta az újságját, felült a buszra és végigutazott az egész vonalon. Minden megállóban körülnézett, bejárta a két végállomást, de sehol se lelte Ella mamát.

Közben Éva néni telefonált a húgának, nézné meg, nem ment-e haza Ella mama. Hát nem.

Erre megindult a rendőrségi keresés. Azt mondták, zavart idős hölgy. Szerintem senki se zavarta, olyan süket volt. Igazam is lett, mert mégis otthon volt, csak Éva néni húga azért nem találta, mert éppenséggel hiába

csengetett, mert süket. Viszont másnap reggel írt egy lapot, tudatta Micu bácsival, hogy visszautazott, mert ő úri hölgy és nem tölt órákat egy mocskos váróteremben, ezt jegyezze meg egyszer és mindenkorra.

Na nekem éppenséggel ez a ribillió tetszett, ezért felejtettem ott a Pánót a buszon.

Mindjárt az is jó nehéz volt, hogy melyik buszon vesszem el azt a buta Pánót. Mert ha azon hagyom, amivel járni szoktunk, hát kezdjük azon, hogy mindjárt észrevették volna. Mert azon a buszon a Nagyinak mindig van ismerőse, akivel persze mindig rólam beszélnek, néznek sajnálkozó ábrázattal, aztán megdicsérik a csacsimat, hogy milyen aranyos. Akkor aztán a Nagyi elmondja, hogy

– Ezt még az apjától kapta, szegény...

vagy

– Ezt még szegény apjától kapta ...

vagy

– Szegény, ezt még szegény apjától kapta...

És akkor azt mondják, milyen aranyos, és cirógatják azt a rossz Pánót.

Úgyhogy akkor hagytam a buszon a Pánót, amikor az átszállással utaztunk az állomásra, hogy majd vonattal menjünk a Juci néni férjének, a Marci bácsinak a temetésére.

A Nagyi mindjárt el is kezdett pityeregni, amikor elővette a gyászruháját, nagyokat sóhajtott, hogy jaj, csak ezt ne kellett volna sohase felvennie. Mondtam, igaza van, mert tényleg nagyon ronda egy ruha, meg érződött, hogy hamar bűdös is lesz, mert olyan műszálas volt, ahogy hozzá értem, mint a Nagyi otthonkája, aminek ugyancsak furcsa szaga tudott lenni.

Amikor nagy nehezen felkerekedtünk már késésben voltunk és akkor még be kellett menni a Gutmann virágoshoz a koszorúért, úgyhogy a busz el is ment az orrunk előtt. Még át is kellett szállni, és a Nagyi már egyfolytában csak az idővel meg a koszorúval törődött. Na, most volt itt az alkalmas pillanat. Szépen benyomtam az ülés mellé azt a rossz Pánót, hadd szorongjon, aztán már fogtam is szép engedelmesen a Nagyi kezét és szálltam is le vele. A busz

engedelmesen álldogált, mert neki is végállomása volt a vasútállomás. Gondoltam, csak nem akarja észrevenni a Nagyi, hogy nincs nálam a Pánó, majd mindjárt visszafordulunk. Mert néha a Nagyi is szokott pánó lenni. Egyszer, amikor szerinte nyaggattam, akkor azt mondta, bújócskázzunk. Fogadjunk, mire hármat számol, megtalál. Na én bebújtam a varróasztal alá, ő meg gyorsan mondta egy, kettő... aztán kiment. Jó sokat kucorogtam, míg végre csörgött a telefon és bejött. Akkor én előjöttem, ő meg csak annyit kérdezett, hogy

– Volt már három? – és a Pánó máris röhögött rajtam tiszta szívből.

Arra gondoltam, most is ezt csinálja, így pán a Nagyi... Ő viszont beráncigált jegyet venni és ahogy ott toporgott a sorban a koszorújával, láttam ám, hogy csukja be az ajtót a busz és indul el a Pánóval. Akkor aztán felordítottam:

– Jaj, a Pánó Csacsi!

– Hol van? – rémült meg a Nagyi.

– A buszon – mutattam.

– Meglesz – nyugtatott a Nagyi.

Minden esetre vonatjegyet nem vett, hanem lementünk a busz végállomására. Ott volt egy ügyeletes, aki azt javasolta, várjunk, amíg megjárja az útját és visszajön, de aztán addig könyörgött neki a Nagyi, annyit sugdolózott neki szegény rólam, meg hogy szegény apám, meg hogy még, amíg az a forgalmista meg nem kérdezte, hol ültünk. Akkor aztán a Nagyi elmagyarázta és a forgalmista még a Pánóról kért leírást, és akkor a Nagyi úgy beszélt róla, mintha a világ legaranyosabb csacsija lett volna. Akkor aztán telefonált a forgalmista és azt mondta, legyen szerencsénk, át fogják vizsgálni a buszt, mi meg menjünk el a következővel a másik végállomásra. A Nagyi még azt kérdezte, itt hagyhatja-e a koszorút, a forgalmista azt is megengedte. Akkor aztán felpréslődtünk a buszra, amin már egy zsúfolt vonat összes utasa ott szorongott. Nagyi nem szólt hozzám egész úton.

A végállomáson aztán egy másik forgalmista megint végigkérdezte, hogy hol ültünk azon a bizonyos buszon, milyen volt az a Pánó, a Nagyi pedig

megint úgy beszélt róla, mintha a világ legaranyosabb csacsija lett volna. Akkor aztán kézen fogott az a másik forgalmista, odavitt egy vasszekrényhez. Kinyitotta és kivette belőle a Pánót.

– Nézd, hogyan meg van ijedve! – mutatott be a sötétbe. – Máskor jobban vigyázz ám rá!

– Igen... – hüppögtem.

– Köszönd meg szépen a forgalmista bácsinak! – rivallt rám Nagy.

– Köszönöm – mondtam, és már láttam is, hogy az a rossz Pánó egészen szemtelenül les ki onnan a vasszekrényből.

Még egy jegyzőkönyvet is kellett készíteni. A Nagy is kapott belőle példányt. Mondta, ez majd jó lesz, igazolásnak a gyászoló rokonoknak megmutatni. Közben az orrunk előtt elment a busz, úgyhogy a forgalmista el is ment haza, így a koszorú ott maradt az irodájában bezárva. A vonat is elment az orrunk előtt, úgyhogy csak azt a vonatot értük volna el, amelyikkel legfeljebb a halotti tor végére értünk volna oda, az meg szégyen, mert akkor csak azt mondták volna, van pofánk egy pár szendvicsért idedugni a képünket és még egy szál virágot sem hozunk.

Hát így haragudott meg a Juci néni szegény Nagyira. Szerencsére a koszorú jó tartós volt, és kaptuk azt a jegyzőkönyvet is, így sikerült mindent rám kenni, mindenki szegény Nagyit sajnálta és azt kérte rajtam számon, miért nem vigyázok jobban arra az aranyos csacsira. Ha már egyszer csacsi kell nekem ilyen nagy gyerek létemre.

Az a Pánó viszont semmit sem tanult az egészből, sőt, istenbizony mondom, már nem tudom, mit csináljak vele.

Rinci néni

Azt kellene látnod, ahogy ez a Pánó néz, amikor kikap. Még szemtelenebb, ha megrázom a farkocsát, ha megcsavarom a fejét, ha kiveszem a sötét vasszekrényből. És ha nekem nehéz valami, hát akkor néz csak igazán szemtelenül. Amikor hógolyóztam és a Nagyí szólt, hogy hideg víz alá dugjam a kezem, ne eresszek rá mindjárt meleget, akkor persze én ezt búságnak tartottam, jó melegre vágytam, de a gémberegett kezem úgy elkezdett sajogni a meleg víz alatt, hogy elsírtam magam. A Nagyí persze nem vette észre, csak ez a Pánó. Meglátta a könnycseppet a szemem sarkában, aztán azzal már kész is volt. Egész este lesett. Azt leste, azt mondta a szemével szemtelenül, hogy én aztán nyámnyila meg nyekenyóka alak vagyok.

Na, most megkapod te Pánó! Betettem a mélyhűtőbe. Megvártam, amíg a Nagyít hívja a Rinci néni, akkor aztán kisisszoltam a konyhába és jól beszuszakoltam azt a rossz Pánót a zöldborsó meg a gurulós málna közé. Csakhát nehezen aludtam el. A sajtásra gondoltam a kezemben. Hogy most szegény Pánó teljesen sajog. Úgyhogy amikor hallottam, hogy nagyon sikoltoznak a filmben, akkor megint kisisszoltam a konyhába, és kihúztam a hűtő dugóját. Így is elég hosszú lesz az éjszaka annak a Pánónak...

Reggel szépen ki is vettem. Azt láttam a derességén, hogy egy kicsit meglejtett. Nagyí is megkérdezte, mitől olyan furcsa a csacsim, talán bizony kivítem-e a hóba, de mondtam, ááá, dehogy.

Harmadnap délbén történt, hogy a Nagyí egy kis fagyasztott petrezselymet akart elővenni a levesbe. Még nyáron tette el nagy gonddal, sok apró zacskóba a petrezselymet, magyarázta a Rinci néninek, hogy ez így egyszerű, mert egy zacskó egy adag, sitty-suttyó, kész is a frisses leves.

Először a víz ömlött a Nagyí lábára, ahogy kinyitotta a leolvadt mélyhűtőt, ettől nagyot sikoltott, aztán meg jajgatott egész nap. Oda a jó gyalult tők,

jajajaj, a fasírt jujuj, a gombócba való szilva, brühühü, minden platty. Hívta a Rinci nénit, mert az jó kövér, vele lehet kajákról beszélni.

– Hát én most már tényleg nem tudom, mit csináljak ezzel a gyerekekkel. Képzeld, kihúzta a mélyhűtőt.

– ...

– ... képzeld, azért, hogy a csacsija ne fázzon, mert azt meg oda zárta be...

– ...

– ... át kellene jönnöd, mert itt annyi a feldolgozni való, hogy azt egyedül nem bírom!

Hát, ha valaki haragudhat a Pánóra, akkor az a Rinci néni. Mert amúgy mindig fogyózik, hát most meg két napig főzött és zabált. Ő, aki csak ránéz egy pohár vízre, máris hízni kezd, egyfolytában főzte a gombócot, töltötte szilvával, sütötte a félkész fasírtokat, de legelőször persze az én születésnapomra jó előre megvett tejszínes tortát zabálta fel. Büntiből én nem kaptam belőle, de hát ugye meg kellett enni, azon is megtalálta a feliratot, hogy újra fagyasztani tilos. Szerintem akkor nőtt az a zsírpúp a Rinci néni hátán. Mert én olyat már láttam, hogy valakinek zsíros nagy hasa van, de olyan zsírpúpja, mint a tevének, szerintem csak a Rinci néninek van. És mindenben megtalálta azt a kis feliratot, pedig amúgy semmit sem látott, ha nem találta a szemüveget, amit egy láncon a nyakában hordott. De ez az újra fagyasztani tilos, ez kivétel, ezt látja, és ha látja, akkor nagyot sóhajt, búbanatosat, aztán gyerünk, felfalja. Még arra is gondoltam, hogy azt a Pánót átkereszteltem Rincinek, annyira pánós ez a Rinci néni.

Csak annyit tudtam tenni, hogy ahogy ott ültem a konyha sarkában, ahova a Nagyi ültetett, hogy lássam, micsoda kárt okoztam, hát a Pánót úgy tartottam, hogy mindig a Rinci nénit nézze. Olyan szemtelenül, ahogy csak a Pánó tud lesni. Csakhogy ez a Rinci nénit egyáltalán nem zavarta. Amikor felzabálta a teljes mélyhűtőt, akkor elkezdett még a hűtőszekrényben is kajtatni. Talált lejárt szavatosságú kefir, azt mindjárt megette, mert jól tesz a

bélnék, felfalta a bűdös sajtot, amit a Nagy direkt a Micu bácsinak érlelt, mert ma már nem lehet rendes érett sajtot kapni, mert az idő ugye pénz és ezért mindenféle mesterséges módokon érlelnék. Végül még gyanúsnak ítélt tojásokat is lelt Rinci néni, azokat megsütötte az avas-forma szalonnával. Hát, ahogy ott görnyedt a zsíros púpjával a Rinci néni a fandli felett, akkor a Nagyival mi összevigyorogtunk. Sőt, amikor eljött velünk vécére, még a Pánót is megcirógatta. Így mi kibékültünk, és persze megint a Pánó járt a legjobban.

Amikor elment Rinci néni, jót nevettünk.

– Azt meg kell hagyni, mindent felfalt! – mondogattam. Akkor a Nagy mesélni kezdett arról, hogy van hét főbűn, az egyik a falánkság. A többit elfelejtettem, de biztos, hogy a hűtő kihúzása nem volt benne. Meg a pánás sem. Igaz, amikor a főbűnöket régen összeszedeggették, akkor még a Pánó talán a világon sem volt...

Én persze nehezen tudtam volna elmagyarázni a Pánónak, hogy miért nagyobb a Rinci néni bűne, mint az övé, mert hiszen végülis mégiscsak a Pánó miatt olvadt le az a mélyhűtő, így tehát ő szabadította rá a Rinci nénit a spájzolásunkra, mert amúgy, azt hiszem, még a Rinci néninek sem jutna eszébe, hogy kopogósra fagyott halat ropogtasson. Így aztán szépen meghagytam a Pánót abban a mély hitben, hogy az ő rosszasa szabadította ránk a sáskajárást.

Szamárjáték állat

Viszont amikor igazán eltűnt a Pánó, akkor tényleg volt ám ribillió, azt komolyan mondom.

A Nagyi már annyira megengesztelte a Juci nénit, hogy megint inkább nálunk aludt, ha látogatóba jött. Annyira nem szerette a Manci néni gyomorszájszagát, hogy inkább azt hazudta neki, csak egy napra jön. Akkor aztán reggel a Manci néni kiment elébe az állomásra, traktálta egész nap a lelehelt süttikkel, elmesélte, melyik fáról estem le, és mit mondtam a kórházban. Amikor aztán mindezt végighallgatta a Juci néni, akkor kimentek az állomásra, hagyta, hogy megpuszilja a Manci néni, felszállt a vonatra, integetett, és a következő megállónál leszállt. Mi ott már vártuk, eljött hozzánk, este trécseltünk, másnap ebédre pedig sokan eljöttek, akik szintén nem szeretik a Manci néni gyomorszájszagát.

Namost ezt csak ezért mondom, mert nem kétséges, tiszta sor, hogy a Juci néni szép és illatos, éppen ellentétben a Manci nénivel. És az is biztos, hogy a Géza bácsi pontosan miatta jött hozzánk mindig ebédre.

Ezeket azért kellett mind elsorolnom, mert éppen ebédnél derült ki, hogy a Pánó se égen, se földön. Meg kellett volna mutatnom, hogy ez az a „csacsi alakú szamárjáték állat üvegkomb szemekkel”, ami a jegyzőkönyvben szerepelt. Mert ez a jegyzőkönyv mindig előkerült, hogy így nevéssék el a Juci néni özvegyítő temetését.

Na, de azt mondanom sem kell, hogy az a Pánó nem volt sehol sem. Pedig a Géza bácsinak nagyon szerettem volna kedvében járni, hogy tényleg elvigyen engem délután autókázni, ahogy azt a Juci néninek ígérte. Csakhogy az a pánó Pánó most tényleg eltűnt. Végignéztem a kedvenc búvóhelyeit, az ágyneműtartót, a cipős szekrényt, még a mélyhűtőbe és a mosógépbe is benézett a Nagyi, de seholy volt.

Akkor aztán azt mondta a Géza bácsi:

– Mindegy, úgylis nagy vagy már az ilyesmihez. Tiszta sor.

Hát ez szerintem beszólás. Úgyhogy én elvonultam a kuckómba és nem mentem autózni, de főleg nem!

Így hát Géza bácsi szépen kivitte a Juci nénit az állomásra és nem is jött vissza értem. Én viszont nem is köszöntem nekik, csak begubóztam csucsorba.

Mert azért ez már tényleg nyugtalanító volt. Este sem bírtam elaludni, felráztam a Nagyit és lementünk, kiöntöttük mind a két kukát, hátha véletlenül. Na, ott aztán derültek ki dolgok. Főleg, hogy mindig mondja a Nagyi, milyen rendes ház a miénk, aztán annyi kólás flaska, cigis doboz és csipszes zacskó került elő, hogy egészen szégyelltük. Meg persze egy kis reményt is adott, mert a Pánó nagyon bukik az ilyesmire, a csipsz kólával kedvence, amilyen kis idétlen.

Hát nekem arról a szemét bűdösségről jutott eszembe a Juci néni jó illata, arról pedig az, hogy a Pánó biztosan még ott lapul a párnájában. Mert ugye amikor este oda bújhattam Juci nénihez és ő mesélt arról, hogy ki milyen volt akkora korában, mint én most, akkor bizony én azt a rossz Pánót beledugtam a párna huzatába, nehogy valami galibát okozzon. Akkor aztán sutyoroghattunk kedvünkre. Az például nagyon tetszett, hogy a Rinci néni milyen karcsú lányka volt és még balettezni is járt. A Manci néni viszont már kislánykorában gyomorszájszagú volt, ezért otthon tanulhatott, nem kellett iskolába járnia. Apuról és anyuról is mesélt, pedig az tuba, vagy batu, vagy buta vagy valami ilyesmi volt, a Nagyi senkinek sem engedte, hogy meséljen róluk. Azt mondta, akkor könnyebb.

Szóval mi így sutyorogtunk a Juci nénivel. Jó volt, ahogy megölelt, jó volt az illata, izgalmasat mesélt.

Most meg az a rossz Pánó ott bújik a Nagyi ágyneműtartójában, mert a heverőnek, amin a Juci néni aludni szokott, annak nincsen alja. A Nagyi ágya ott van megvetve a rossz Pánó fölött. Hát ilyen ravasz ez a Pánó. Ha vissza akarom szerezni, meg kell magyarázni, hogy került oda. Hát egyszerű. Véletlenségből. Odafogtuk a Juci néni ágyneműjéhez. Belecsúszott a párnájába.

A Nagyi csak szendergett, felébredt, amint bementem hozzá.

- Mi baj van?
- Tudom, hol a Pánó.
- Hol?
- Az ágyneműtartóban.
- Hogy került oda?
- Véletlenségből.
- Akkor honnan tudod, hogy ott van?
- Odafogtuk a Juci néni ágyneműjéhez. Belecsúszott a párnájába.
- Miért nem mondtad ezt előbb?
- Elfelejtettem.
- Most honnan jutott eszedbe?
- Csak úgy.

Közben a Nagyi előszedte azt a rossz Pánót, aki persze szemtelenül lesett.

- Hát te hogy kerülsz ide? – kérdezte tőle a Nagyi.

Az a rossz Pánó erre kínosan hallgatott. Megint elmondtam, hogy odafogtuk a Juci néni ágyneműjéhez, meg hogy belecsúszott a párnájába.

- Hogy kerültél ide? – kérdezte tőle a Nagyi újra.

Ezt én már nem bírtam, kikaptam a Nagyi kezéből és sírva elrohantam vele.

Sokáig nem került szóba a Pánó esete, már kezdtem bízni benne, hogy batu lett. Csakhogy egyik nap felugrott hozzánk a Géza bácsi.

– Látom meglelt a csacsid – vetette oda csak úgy mellékesen. Közben ránézett a Nagyira.

- Odafogtuk az ágyneműhöz. Belecsúszott a párnába. – vágtam rá.

– De hisz én úgy emlékszem, átnéztétek az ágyneműdet. Még a pizsamád zsebét is kiforgattad, pedig abba aztán csak a csacsi farka férne bele.

- Jucika párnájában volt – kottyintotta el Nagyi.

Na több se kellett a Géza bácsinak. Egyfolytában malackodott, hogy én miféle csélcsap vagyok, hogy hölgyek ágyába bújok, meg mindenféle. Én erre

begubóztam csucsorba. Utánam jött, azt mondta, nem akart ő semmi rosszat, legyünk barátok, nyugodtan tegezhetem. De én csak csücsörítettem a szájamat, összegömbölyödtem a Pánó körül és nem szóltam. Akkor aztán otthagytott, és megint nem köszöntem neki, amikor elment.

Nem is sokat kellett várni a bosszúra. Mancsi néni hívott minket, hogy hát jön hozzá a Juci néni is, és akkor ő egy olyan szerény kis névnapi teázásra, hát szívesen látna minket, aztán úgymint indul a Jucika vonata, mert mostanában csak egy rövidke napra jön.

– Jaj, mi nem... – vágta volna rá a Nagyi, de akkor észrevette, hogy én hevesen bólogatok.

– Szeretnél a Mancsi nénihez menni? – kérdezte döbbenten, miközben persze befogta a kagylót.

– Igen, persze, tiszta sor – vágtam rá.

– Na jól van, Mancikám, akkor odamegyünk ebéd után.

– Gyertek ebédre, jön a Géza is! – lelkesedett Mancsi néni.

– Jaj, hát olyan sok időt a gyerekkel, tudod, milyen türelmetlen tud lenni!

– Türelmes is tudok lenni – vágtam rá. – Gyümölcsrizsát is kérek! – kiabáltam bele a telefonba.

Rózsát vittünk, a Mancsi néni azt szerette, az illata miatt. Még azt is hagytam, hogy megpusziljon.

– Szia Géza – rikkantottam, magasra mutatva a Pánót, aki olyan szemtelenül lesett, ahogyan csak tudott.

– Hát ez meg mi? – kérdezte döbbenten a Nagyi.

– A múltkor összetegeződöttünk – mosolygott Géza bácsi kényszeredetten.

– Tessék elképzelni, elveszett a Pánó! – fordultam Mancsi nénihez.

– Tudom, még jegyzőkönyv is készült. Hogy is hívják, mit írt az a forgalmista?

– „csacsi alakú számárjáték állat üvegkomb szemekkel” – vágta rá rögvest Juci néni, de már pirult.

– K-val, hogy üvek – tódított Géza bácsi félve sandítva a Pánóra.

– De azóta még egyszer is elveszett ám!

– Jé! – lepődött meg Mancsi néni.

Csak most vettem észre, hogy zárt szájjal, mindenkitől elfordulva tud meglepődni, úgy, hogy ne legyen büdös. Pontosan úgy, ahogy a Nagyi pukizni szokott.

– Estére már meg is lett – nevetgélt a Nagyi. – Csak hozzáfogtuk az ágyneműhöz.

Ránéztem a Pánóra erőt gyűjteni. Az meg visszalesett, nagy szemtelenül. A pillanatnyi csendben aztán hirtelen felkapott Géza bácsi.

– Gyere, megtanítlak fára mászni! – mondta vigyorogva és kivitt az udvarra. Felültetett a diófa alsó ágára és a szemembe nézett.

– Pánó csacsit akartál játszani?

– Igen, Géza bácsi, ne tessék haragudni.

Venájketóder

Hát a Lajos bácsihoz csak ritkán megyünk el, mert szegény süket. Az bizony rosszabb, mint a fukarság, a zsugoriság, meg a smucigság együtt. Például a Rinci néni, na az minden együtt. De ő csak tetteti a süketséget, ha elereszt mindent a füle mellett, a Lajos bácsi viszont nem. Egyszer elhívott magához a Rinci néni egy teára. Kiderült, hogy a függőnyeit akarta felszegetni a Nagyival. Jól kigondolta, mert a függőnyei már teljesen rojtosak voltak, a Nagyi meg tud varrni.

Ücsörgünk a teánál, minden csésze mellé egy apró szelet csokis keksz, a Rinci néni meg szépen célozgat.

– Milyen jó! Ha már itt vagytok, adjatok tanácsot, mit lehet csinálni ezzel a függönnyel!

– Jó lenne kishalas hálónak – néztem a Pánóra, amíg a Nagyi lelkiismeretesen vizsgálta.

– Lehet újra szegni? – kérdezte a Rinci néni Nagytól. Istók zicsi, amit én mondtam, azt tisztára eleresztette a füle mellett.

– Sokat le kell vágni belőle. Eléggé sárga is.

– Nem baj, azért egy-két évig még jó lesz.

Akkor én ránéztem a Pánóra, mert azért azt mégsem tűrhettem, hogy azt a buta Nagyit megint így behúzza a csőbe a Rinci néni. Elég volt, hogy egyszer fölkenette velünk az egész padlóját, máskor megmosatta az ablakait. A Pánó persze lesett nagy szemtelenül.

– Finom volt ez a csokis keksz – mondtam.

– Milyen cérna kellene? – kérdezte Rinci néni.

– A Pánó is kér – vágtam gyorsan közbe, mert a Nagyi már benne volt a csőben.

– Csacsik nem esznek kekszet.

– Ki eszik kekszet?

– Az emberek.
– Én ember vagyok?
– Igen, de te már kaptál.
– Ígérted, hogy lemegyünk a térre – néztem rá Nagyira, miközben felálltam és elindultam a Pánóval kifelé.

– Tényleg indulunk, mert nagyon türelmetlen tud lenni a gyerek.
– Jó a sima fehér gépselyem? – kérdezte Rinci néni.
– Persze – vágta rá Nagy.
– Csókolom! – kiabáltam vissza a folyosóról.

A lépcsőházban aztán nagyon kikaptam. Hogy ez aztán a szégyen, hogy ő idáig süllyedt, hogy az unokája egy darab kekszért kuncsorog, hogy tudhatnám, mennyire elfoglalt a Rinci néni, hiszen ügyvéd, és nem vezet háztartást, főleg pedig édességet nem tart otthon, mert így is milyen kövér szegény.

Én csak néztem a Pánót, aki lesett. Hallgattunk. Azt már megtanultam én a Pánótól, hogy hallgatni is lehet. Nem mondtam ki, hogy szerintem a Rinci néni azért nem adott több kekszet, mert felzabálta az egész csomaggal, csak azt a két szeletet hagyta meg nagy kínok közepette, amit nekünk tett a tea mellé. Azt sem mondtam, hogy az a szégyen, hogy a főbűnökbe esik, mert a kapzsiság is az, és mi kapunk ki helyette. Csak hallgattunk a Pánóval. Már kint voltunk az utcán, amikor megszólalt a Nagy:

– Különben is tudhatnád, hogy már régen felfalta az egész csomag kekszet, csak azt a két szeletet hagyta meg nagy kínok közepette, amit nekünk tett a tea mellé. Ismerhetnéd már. És tanuld meg, hogy fő bűn a kapzsiság is. Légy adakozó. Tudok varrni, futja az időmből, hát fel fogom hajtani a függönyeit.

Csak hallgattunk a Pánóval.

Más a helyzet a Lajos bácsival. Ő nem főbűnből süket, viszont nagyon, mert még a hallókészülék sem segít rajta. Régen viszont jól hallott, még zenélt is. Zenekarban, ami szalagok avatásánál táncoltatott. Csak közben részlegvezető lett és elhalt valamelyik agya.

Amikor először mentünk hozzá, akkor is zenélt, pedig már teljesen süket volt. Azt még nem láttam, hogy kopasz is. Mert a folyosón voltunk, amikor meghallottuk az óbégatást meg a gitárt.

– Venájketóder...

– Bítliz – mondta a Nagyi. – A kedvence. Majd nekünk is fog énekelni.

– Most kinek énekel?

– Csak úgy magának. Gyakorol.

– Talán majd belejön – néztem a Pánóra reménykedve, de a Pánó szokás szerint semmi jót nem ígért.

Nagyi csöngetett, de csengőszó nem hallatszott, viszont a Lajos bácsi abbahagyta az óbégatást és jött ajtót nyitni. Akkor tudtam meg, hogy teljesen kopasz is.

– Te vagy az? – nyújtott kezét. Én meg csak bólintottam.

– Válaszolj, mutatkozz be! – rivallt rám a Nagyi.

– Úgysem hallja! – kértem ki magamnak.

– De a szádról le tudom olvasni! – kiabált boldogan a Lajos bácsi.

Na, ahogy beljebb kerültünk, hát én a Pánóval úgy kezdtem beszélgetni, hogy a Lajos bácsi ne lássa a szájamat. Igaz, hogy a Nagyi hallotta, de őneki fontos, hogy milyen kedves unokája van.

– Félénk gyerek – üvöltötte Lajos bácsi. – Hogy hívják a csacsidat?

Hát én ránéztem a Pánóra, és azt mondtam, Balambér, de nem néztem a Lajos bácsira.

Na erre a Nagyi mindjárt méregbe jött, hogy most aztán nézzek a Lajos bácsira és válaszoljak rendesen. Pedig máskor szóhoz sem hagy jutni. Ha a buszon kérdik, mindjárt ő válaszol:

– Ez a kedvenc állata, a Pánó csacsi, pedig van ám neki sok, mégis ezt a kis idétlent hurcolja szegény gyerek. Hát, ugye egyedül nevelem szegény kis unokámat, ez az egy öröme hadd legyen meg neki...

– Nem is gondoltam, hogy a kedves nagymamájának tetszik lenni... – jön ilyenkor a kötelező válasz, én meg beszélhetek a Pánóval amit akarok.

De itt a Lajos bácsinál más a helyzet. Úgysem hallja, mit mondok, ezért jobb ha csak én beszélgetek vele.

– Pánó – mondtam engedelmesen Lajos bácsinak.

– Káró? – kérdezett vissza Lajos bácsi.

– Pánó. – ismételtem engedelmesen.

– Váró?

– Pánó.

Végül a Nagyhoz fordult a Lajos bácsi, mert nagyon szeretne volna megtudni, hogy hívják a csacsimat.

Nagyi csücsörített, üvöltözött, de a végén csak le kellett írnia.

– Mit jelent? – kérdezte Lajos bácsi.

– Rossz – vágtam rá.

– Hogyhogy rossz? – kiabált Lajos bácsi.

– Hát úgy – mondtam Pánóra nézve, hogy ne látsszon a szám, – hogy lebuktatja a Juci nénit a nővére előtt.

A Nagyi már majdnem megint rám ripakodott, de gyorsan meggondolta magát. Írt valamit.

– Ja, értem! – rikkantotta Lajos bácsi.

– És ugye kopasz emberek fején is szoktál csúszkálni – néztem Pánóra, aki ugyanúgy visszanézett rám.

– Zenélsz nekünk? – kérdezte Nagyi gonoszul csücsörítve.

– Szívesen! Mit játszok?

– Azt, amit félbehagytál.

– De jó, akkor csak a felét fogja elüvölteni – mondtam Pánónak jó hangosan.

Nagyi úgy tett, mint aki semmit sem hall. Lajos bácsi is. Viszont megkérte szépen Nagyit, hangolná fel a gitárját. Hát nekem teljesen tátva maradt a szám! A Nagyi fogta a gitárt és elkezdte hangolni! Közben dudorászott. Aztán odaadta a gitárt a Lajos bácsinak, bólogattak a fejükkel és elkezdtek angolul énekelni.

– Venájkétóder...

Egészen kellemes hangja van a Nagynak, azt kijelenthetem tiszta nyugodtan. És most, hogy felhangolta a gitárt, hát mintha a – Lajos bácsit is felhangolta volna. Aztán egyszerre elkezdtek mást énekelni. Nagy megrázta a fejét. Erre a Lajos bácsi hozott egy kis füzetet. Fölé hajoltak és újra kezdték:

- Venájketóder...
- Miről szól ez? – kérdeztem, amikor szépen végigénekelték.
- Arról, hogy mi lesz, ha hatvannégy éves leszek.
- Mikor leszel annyi?
- Már elmúltam! – nevetett Lajos bácsi.
- Akkor nagy csoda lesz.
- De te majd leszel annyi! És majd kopaszodsz te is! – nevetett a Nagy.

De a Pánó nézett rám a legszemtelenebbül. El is határoztam, hogy otthon levágom a farkocását. Legyen kopasz ő.

Lajos bácsi viszont még sokat énekelt a Nagyival. Egyszer csak olyan dalokat kezdtek előkapni, amiket én is tudtam. Azzal fejeztük be, hogy száraz tónak nedves partján döglött béka kuruttyol. Amikor jött a süket ember, akkor egymásra néztünk és hagytuk, hadd ordítsa egyedül Lajos bácsi:

- Hallgatja egy süket ember...

Úgy nevettünk, hogy potyogott a könnyünk. És akkor egy kicsit megsajnáltam azt a buta Pánót, mert szegénynek nemcsak hogy nem fáj semmi, de nevetni se tud. Itt van viszont az a Lajos bácsi, aki süket is kopasz is, kosz is van nála, mégis hogyan tud nevetni!

Patkánféreg

Azért ahányszor csak Timiékhez megyünk, mindig azon spekulálok, hogyan is lehetni a Leposa néninek megmutatni.

Igazából persze nem Timiéknél spekulálok, ott inkább tollasozunk mostanában, hanem esténként, vagy délután, amikor a Nagyi drimál.

Azt gondoltam egyszer, kellene a diófájukra egy hálót kötni, aztán lehajtani a diófát a kapujuk elé, szépen eltergetni azt a hálót a földön, és amikor a Leposa néni mérgesen kiszalad, hát hirtelen felengedni a diófát, hogy csak úgy felkapja a Leposa nénit a hálóban, abban aztán sivalkodhatna kedvére.

A Pánó rosszasa már csak abban is megmutatkozott, hogy amikor kérdeztem tőle, sikerül-e ez a hálós fogás, akkor azt mondta, hogy azért sem. Ahányszor gurítottam a golyót, mindig beleütközött a lábába. Egyszer még a farkát is lebiggyesztette.

Persze máskor, ha például azt kérdezem, hogy tegyem-e bele a macsikat olyan fekete zacskóba, amiben a szemetet vagy a hullákat szokták tartani, akkor persze úgy áll az a rossz Pánó, hogy szépen egyenesen átgurul a lába között a golyó, háromból háromszor, ami határozott igent jelent.

Csak éppen a Leposa nénihez nem ad semmiféle tanácsot. Akármit találok ki, ő az útjába áll. Pedig éppenséggel az is jó megoldás, hogy egy nagy gödröt ások a Leposa néni kertjében, aztán befedem valamivel, szőnyeggel, vagy lezserül rádobok egy darab betont, vagy egy tévés dobozt, ilyesmit, aztán akkor a Leposa néni nagy mérgesen ráugrik és már benne is van a gödörben, ahonnan saját erejéből biztosan nem tud kimászni, mert kövér és dagadtak a lábai.

De ez a Pánó persze erre is csak fitymálkodott, amikor egyszer átengedte a golyót, de kétszer megfogta. Jött az igazságtevő gurítás, ott is ugyanezt csinálta, kettőből egy, de mivel nekem nagyon tetszett a gödör ötlete, hát még

jöhetett, egy döntő szabadkívánságos, ahol már háromból kettő, ami folytatást jelent, viszont akkor az újravett folytatásnál egy sem sikerült, az pedig egyértelmű nemet jelent. Kész, vége.

Az viszont szerencsés fejlemény az ügyben, hogy Timiék is végképp összevesztek a Leposa nénivel, mert durván rászólt a Timi anyukájára, hogy már megint más férfival látta. Na erre bedurrant a mama agya, mert azzal a Pasival éppenséggel a Rinci néni ismertette össze, és azért, mert elvált asszony, azért ő még nem olyan, viszont a Leposáné meg olyan drabális, tonna donna...

Na, ezen meg a Rinci néni sértődött meg, mert őt nem csak rinocerossznak, hanem tonna donnának is csúfolták az iskolában a bukdácsoló buták, akiknek csak a szexen járt az eszük.

Úgyhogy most a Timivel forraltunk bosszút, illetve a Sütő fiúval, aki még a Timinél és nagyobb, és a Leposa néni felett lakik. Énszerintem egyébként a Sütő fiú smacizni akart a Timivel, de attól még utálhatja a Leposa nénit is, mert mindenki utálja. Meg is értem, mert szép hosszú fekete haja van a Timinek, ha nagy leszek én is biztos fogok vele szexelni. Most viszont a Sütő gyerekre néz, mint az istenre.

Na és akkor azt találták ki, hogy a Leposa néni nagyon fél a féregtől, úgyhogy a Sütőék ablakából lelógatjuk a Pánót a Leposa néni ablakába, aki majd úgy megrémül a patkánféregtől...

– Hogyan? – kérdeztem volna, de az olyan pánóság, úgyhogy azt gondoltam, nagyon meg fog rémülni. Különben sem volt nagyon kedvem az egészhez, mert a Sütő gyerek teljesen vezérkedni kezdett.

– Átmegyünk a Sütőékhez – szólta be Timi az anyukájukhoz.

– Vigyázzatok a kicsire! – kiabált ki Rinci néni.

Ettől mindjárt eszembe jutott, hogy tisztára rinocerossz és tonna donna. Persze, mert a Sütő gyerek vagy a Timi már olyan nagyok... Vagy mert az jó, hogy valaki akkora behemót, mint őkelme. Úgyhogy már ettől még jobban is elment a kedvem az egésztől, azt meg, hogy a Pánó nyakára damilt kössenek, az főleg nem tetszett.

Hát csak kullogtam mögöttük, leültem egy hokedlira a Sütőéknél, mert az ablakban is alig jutott volna hely nekem, én meg nem vagyok olyan nyomulós.

Szóval jó nagy csend támadt, aztán egyszer csak olyasféle kopogás, mint amit a Pánó szeme szokott csapni üvegen. Kicsit aggódni kezdtem, hogy megint keresgélni kell majd az egyik szemét, mert emlékeztem, hogy eléggé lazult már a varrása.

Egyszer csak hátra ugrottak mind a ketten. Kicsit ijedt volt az arcuk, de aztán hangtalanul vihogni kezdtek. Olyan torz és gonosz volt a vigyoruk.

– Mi van? – kérdeztem, de csak néztek egymásra és vigyorogtak.

Odamentem az ablakhoz, hát azt láttam, hogy a Pánó ott himbálózik a damilnál fogva a szögesdróton.

– Söprűvel csapdosta a vénasszony – vihogott Timi.

– De nagyon meg volt rémülve. Még sipákolni se mert – tódította a Sütő gyerek.

– Most mi lesz? – kérdeztem.

Csak a vállukat vonogatták.

– Na. Gyerünk haza – mondta végül Timi.

– A Pánó nélkül? – kérdeztem döbbenet.

– Mit akarsz azzal a hülye számmal – kérdezte a Sütő gyerek.

– Adjátok vissza.

– Na. Söprés innen! – mondta a Sütő gyerek.

– Add vissza a Pánót – álltam meg bátran vele szemben. Kaptam is akkora pofont, hogy elfutotta a könny a szememet.

Timi hazaszaladt, én meg sírva botorkáltam lefelé a lépcsőn. Hát, ahogy az ajtóban megálltam, vártam, hogy elmúljon a hüppögés és törölgettem a szememet, látom ám, hogy a Leposa néni a gereblyéje végével halássza le a Pánót a drótkerítésről.

– Na, ennek vége – gondoltam.

Persze, amilyen az én szerencsém, észre is vett a banyája. Nézett rám, miközben ott fityegett a Pánó a gereblyén.

– Kéred? – lendítette felém a Leposa néni.

– Igen – hüppögtem.

– Akkor kérj bocsánatot.

Na, erre aztán úgy elkezdtem bőgni, mint a lánc. Azért kérjek bocsánatot, amit az csinált, aki engem megpofozott?

Aztán az jutott eszembe, hogy ki tudja majd visszaszerezni a Pánót. A Rinci néni? Jön és okoskodik? A Leposa nénivel nem bír, az már látszott a múltkor is. Talán a Timi? Vagy a mamája? Esetleg a Nagyi?

– Bocsánatot kérek – nyögtem ki hüppögve.

– Máskor elő ne forduljon! – mordult rám a Leposa néni és odanyújtotta a gereblye végén a Pánót.

Mamalaszság

Amúgy én nem szoktam kutatni a Nagyi fiókjában. Viszont amikor a Juci néni vigyázott rám, mert a Nagyi valami nagyon sírósan indulás helyre ment, akkor azért keresgeltünk a fényképes fiókban.

Azokat a képeket nézegettük, amik amúgy tubuk voltak. Ha nem lettek volna azok, akkor se volt nagy kedvem a Nagyival nézegetni őket, mert ha véletlenül előkerültek, akkor rögvest pityeregni kezdett. Már pedig van nekünk elég bajunk úgy is, minek még sírdogálni hozzá.

Van még egy fiókban a bugyik alatt pénz is. Ha valaki ismeretlen jön hozzánk és a Nagyi tart tőle, akkor folyton azt nézi, nem nyílik-e ki az a fiók, nem mászik-e ki belőle a pénz, hogy az idegen gyorsan elvágja a torkát, engem pedig a hóna alá kapjon és eliszkoljon azzal a kis pénzzel. Ami állítólag sosincs. Mert a Nagyinak sosincs egy huncut vasa sem, amivel azt akarja föllenteni, hogy nincs pénze. Persze, ha igazából kérik tőle villanyra, fűtésre, ilyesmire, mindig van neki. Csak jó dolgokra, mint új kövek az építőjátékhoz, kisautó, rollerkerék, olyanokra nincs pénze. Egyszer majd összebeszélek egy boltos bácsival, hogy állítson be hozzánk, olvassa le a játékorát és mondja ki, hogy bizony erre a hónapra sokat kell fizetni, mert ugye téli időszak van, ilyesmi. És akkor a Nagyi odaadja neki az építőjáték árát.

Van még egy érdekes fiók, amiben mindenféle kencék, üvegcsék és ékszerek vannak. Ehhez is a Juci nénivel szoktunk nyúlni. Ő tesz magára egy kis illatot a drága parfümökből, én pedig az ékszerekről kérdezgetem. A legfontosabb, hogy értékesek-e. Hát némelyik az, csakhoggy egyrészt nem adják meg az árát, másrészt nem kérdezhetjük meg a Nagyitól, hogy miért nem adja el, ha nincs egy árva buznyákja sem. Mert ha ezt kérdeznénk, akkor megtudná a Nagyi, hogy mi turkálunk a holmija közt és jól megszidna minket, nem pedig a kérdésre válaszolna. Ez benne a csapda.

Másfelől a Juci néni sem ért annyira hozzá, mert azt tudom pozitív, hogy az arany az sokat ér, erre ő azt mondja, hogy valami gyöngysor, az a legértékesebb. Ha azt eladná a nagy, akkor a legnagyobb építőjátékot is megvehetnénk belőle.

Éppenséggel ebben meg az a nehéz, hogy a Juci nénivel meg nem ér ilyesmiről beszélni, erre a Nagy, kért és én keresztbe tett ujjakkal meg is fogadtam. Így görbüljek meg, ha beszélek neki építőjátékról, kisautóról, rollerkerékről, bármi ilyesmiről, mert a Juci néninek szegénynek tényleg nincs egy kanyi buznyákja sem, mégis megvenne nekem bármit, legfeljebb nem enne, vagy nem fizetné ki a villanyszámlát. Na én azért megnézném a Juci néni bugyis fiókját, de ha egyszer megfogadtam, hát engedelmesen levelezek a Jézuskával várkatona ügyben.

Úgyhogy akkor mi nem is beszélgettünk többet pénzügyekről a Juci nénivel, csak abban egyeztünk meg, hogy mamalaszság, hogy nem ad el valamit az, akinek amúgy kint van a feneke. Egy gyöngysorból nem hiányozna néhány szem, amit bárki szívesen megvenne fülbevalónak, attól még lehetne hordani, amennyit a Nagy bálozik. És ha csinálna a gyöngyből egy kis pénzt, akkor kényeztethetné magát egy pirinyót, például vehetne egy kis kölnit, mert abból is csak olyan kevéske van a flaska alján, hogy alig mer belőle csórni a Juci néni. De hát ilyen ez a Nagy, az utolsó buznyákját is rám költi, meg a Juci nénire, ha éppen nem a Rinci nénivel eteti fel. Mert ő magának a zsíros kenyeret is vékonyan keni meg, bezzeg a Rincinek téli szalámit vesz.

Na, én meg nagyon rosszul jártam azzal, hogy tartottam a fogadalmam és pénzügyisége miatt nem beszéltem meg a Juci nénivel a tervemet. Mert azt gondoltam ki, hogy eladnék két gyöngyöt fülbevalónak és abból vennék a Nagyinak orgona illatú kölnit születésnapjára. Mert az a kedvence. Ha neki nincs annyi esze, hogy kényeztesse magát, hát akkor én.

És persze azzal a rossz Pánóval kellett megbeszélnem az egészet.

Becsület szavamra kijelentem, hogy ennyire még sohasem golyózott ki velem. Hiába gurgattam mindenféle trükkal, nem engedte, hogy háromszoros igen jöjjön ki arra, hogy hozzányúljak a gyöngysorhoz.

Akkor aztán úgy fordítottam a kérdést, hogy belenyúlhatok-e a fiókba. Arra is nemet mondott az a dacos Pánó. No, elég az hozzá, hogy nagyon sok huzavona után végül megengedte, nagy kegyesen, hogy az asztalon lévő gyöngysorból levegyek két szemet. Bár ne hallgattam volna a csökönyös Pánóra. Mert először is ahhoz is ki kellett lesnem a Nagyit, hogy ezt elvegyem. Amíg fürdött, addig még azzal a csökönyös Pánóval golyóztam, úgyhogy meg kellett várnom, amíg végre megint elmegy pisilni. Ráadásul ez gyöngysor az asztalon volt egy kis porcelánban, aztán meg a Nagyi sokat hordta, tehát nem mamalaszsgból nem adta el, és akkor még ott a Pánó fő butasága, az a csat, amit nem tudtam kinyitni, el kellett szakítanom a fűzőjét.

Na, szét is gurult az összes gyöngy, talán három vagy négy maradt a fűzőn. És a Nagyi is bármikor benyithat. Azt találtam ki, hogy kérek borsólevest. Azt nagyon utálok, úgyhogy biztosan meghatódik majd a Nagyi és főz nekem.

Hát, ahogy nagy lelkesen előadom a kérést, a Nagyi magához ölel és megsimogatja a fejemet.

– Még borsó levest is képes lennél enni! Tudom ám, hogy miért kéred!

– Hogyhogy? – kérdeztem és éreztem, hogy előnt a szégyenletes pirosság.

– Hát nem akarod, hogy elmenjek. Pedig tudod, hogy a Juci néni jön vigyázni rád, vele pedig jól elvagytok.

Na, ettől egy kicsit megkönnyebbültem, mert ha a Nagyi elmegy valahová, akkor annyit tollázkodik, hogy biztosan nem fog benyitni. Aztán meg is rémültem. És ha fel akarja venni a nyakláncát?

Gyorsan eliszkoltam hát és szedegetni kezdtem a gyöngyöket. Amikor nagyjából mind összegyűlt, akkor visszaterelgettem őket a fűzőjükre, rájuk csuktam a porcelán fedőt, a hónom alá vettem azt a bajkeverő Pánót, aki az egész hülyeséget kitalálta és mialatt a Nagyi a kakaómat főzte, visszatettem az asztalára a porcelánt. Mellette meg otthagytam a Pánót, hátha eltereli a Nagyi figyelmét és nem jut eszébe nyakláncot venni.

Így minden megoldódott, mert már meg is jött Juci néni, akivel elvonultunk pusmogni.

Aztán jött az a nagy jajgatás, rohantunk és a Nagyi ott állt a szoba közepén a szétgurult gyöngyökkel.

- Elszakadt ez a vacak is.
- Összeszedjük gyorsan! – vigasztaltam.
- Nem fontos.

Elment gyöngysor nélkül. Inkább, mint hogy felvegye a dugi igazgyöngyeit. Én meg ott maradtam a bajban Juci nénivel. Mondjam el neki, hogy mi történt? Magától úgysem jön rá, mint ahogy a Nagyi sem kapcsolt, pedig jól láthatta a Pánót ott a porcelán mellett. Vagy jobb, ha nem verem nagydobra a Pánó rosszását?

- Hogy kerül ide a Pánó? – kérdezte Juci néni.
- Ő csinálta.
- Hogyan?
- Azt tukmálta rám, hogy ebből a gyöngysorból vegyek ki kettőt és adjam el őket fülbevalónak, hogy vehessek az árukból orgona kölnit a Nagyinak.
- Hogyan tukmálta rád?
- Éppenséggel úgy engedte a golyót.
- Miféle golyót?

Na, erre megmutattam a golyómat és azt, hogyan faggatom én azt a csökönyös Pánót. Juci néninek nagyon tetszett a dolog, és megkérdeztük a Pánót, hogy talál-e magának rendes férjet. Persze vele nagyon kedves a Pánó, mert háromszor igent golyózott. Igaz, szerintem azt gondolta, hogy majd én megnövök és úgy oldódik meg a dolog.

Azt is kinyögte végül nagy nehezen a Pánó, hogy nem kölnit, hanem virágot kellene adnom a Nagyi születésnapjára.

Megáltalkodott pánásmód

Tudom én azt nagyon is jól, hogy egyszer majd olyan nagy leszek, mint a legkisebb királyfi, hogy én leszek az igazi a Juci néninek, hogy mindig megnövök, ahányszor vendégségbe megyünk, vagy ha vendég jön, de azért én igazából a Hüvelyk Matyit meg a Babszem Jankót, esetleg még a Dávidot szeretem. Azért, mert ők éppenséggel azt használják ki, hogy kicsinyek. Mondjuk a Dávid nem egészen, viszont a Timi nagyon. Mert ha valami rosszat csinál, akkor mindjárt pici kis csucsoci baba lesz és bújik az anyukájához, csak úgy nyomaszkolódik a fejével. Az anyukája mérgeskedik egy kicsit, aztán elkezd simogatni a Timi hosszú haját. Na, olyankor a Timi oldalt kivigyorog, hogy ő milyen ügyes. Olyan szemtelenül, mint a Pánó.

Viszont a Pánó is kicsi és őrajta sem lehet kifogni. Hiába büntetem meg, csak sőt. Vigyázni kell, mert a végén úgy járok, mint a Sütő gyerek nagymamája, aki folyton bünteti azt a Sütőt, kiabál vele, meg is akarja verni, de a Sütő visszabeszél, meg elszalad.

Nahát dettókopír pontosan így járnék én is ezzel a Pánóval. Csakhogy én beláttam, hogy minél inkább büntetem, annál jobban megáltalkodik. Amikor például kiskoromban fent maradt a kergelabdám a csatornában, hát sehogysem segített. Pedig a legjobb kergelabdám volt. Szerintem magasabbra pattant, mint ahonnan leejtettem, bár a Nagy szerint az lehetetlen és csak azért sikerült, mert egy kicsit lendítettem rajta. Szerintem viszont ő fogott vissza rajta egy kicsit, mert haragudott rá, mert a Géza bácsitól kaptam és nagyon örültem neki.

Na, hát akkor én megkértem azt a tohonya Pánót, hogy hozza le nekem. Tudtam, hogy akkor úgyis elkezd mászni, ha nem látja senki, ezért beledugtam a csatornába, hogy szépen kapaszkodjon fel, gurítsa le a labdát, azután jöjjön le maga is, itt lenn majd ugyanúgy dögöltnek tetheti magát, ahogy nappal szokta. Hát jussz se!

Pontosan úgy viselkedett, mint a Géza bácsi autója, Juci néni mosógépe vagy a Nagyí varrógépe. Azok is éppen akkor csődölnek, amikor nagy a szükség. Persze, ha egy kicsit imádkozik hozzájuk az ember, akkor megjavulnak. Hát én is imádkoztam egy kicsit a Pánónak, könyörögtem neki, aztán meg tapintatosan elmentem a ház sarka mögé, hadd érezze, hogy tényleg nem bukik le. Egészen óvatosan slisszoltam vissza, de láttam, ott fityeg a Pánó sarka az ereszen, úgyhogy inkább lejjebb csúszott lustaságból.

Na erre persze jól megmérgeződtem, és felhajítottam a csatornába – majd onnan lejön, vagy móresre tanul. Estig nem jött le, akkor aztán meg kellett mondanom a Nagyinak, miféle rosszaságot művelt már megint ez a Pánó. Átmentünk hát Kárász szomszédhoz és elkértük tőle a hosszú létrát. Ő is át akart jönni velünk, de én rábeszéltem, hogy maradjon csak. Különben ő mászhatott volna fel.

– Most nem csak a Pánó van ott fenn, hanem egy olyan labda is, amit nem tetszik ismerni.

– Azért egy labdát csak megismerek!

– Ez új, olyan kergelabda. Igaz, Nagyí?

Nagyí igazat adott nekem. A kergét még tényleg nem ismerte Kárász szomszéd, a Pánót annál jobban, mert már esett be hozzá amikor ejtőernyőzni tanítottam, amikor röptettem és amikor nyolc gumipókos szupercsúzlival kilőttem. Szóval Kárász szomszéd maradt. Hát így megláttam, micsoda hely az az ereszcsonna. Hú, mi minden dzsuva terem ottan. A Rinci néni meg képes és Gárdonyban azt akarja megitatni velünk, amit onnan fog meg hordóban! Milyen igaza van a Nagyinak, hogy inkább cipeli a vizet.

Eszembe jutott viszont, hogy fel kell forralni a vizet, akkor állítólag akármilyen rossz is, mégis meg lehet inni. Lehet, hogy ez a megoldás a Pánóval is?

Hát minden esetre törölgetni kezdtem az orrom, meg egy kicsit megnyomkodtam a szemem tövéénél, attól jókat tüsszentettem. Erre a Nagyí azonnal készítette az inhalált. Vizet tett fel a kék fazékban, és az ágyra odakészítette a nagy lepedőt, amivel letakar. No, amikor már zubogott a víz és

megkért, vegyem kicsire a gázt, amíg ő előkeresi a kamillát, hát akkor én felkaptam a fedőt és belecsobbantottam a Pánót a forró vízbe. Megcsapott a gőz, a fedő is jó forró volt, úgyhogy csak addig tettem vissza, amíg kerítetem egy rongyot, hogy legyen mivel kivennem a Pánót. Csakhogy a rongy is átforrósodott a víztől, égette a kezemet és ahogy kikaptam, ráesett a lábamra. Közben persze a fedőt is leejtettem. A Nagyí odaszaladt a nagy zenebona ordításra. Hideg víz alá akarta tartani kezemet-lábamat, de én nem engedtem, mert a Pánó már biztosan megfőtt. A Nagyí gyorsan lekapta a fazekat a tűzről, aztán kerített egy villát, azzal halászta ki a Pánót a kötelénél fogva.

Hát én kijelentem, hogy a Pánónak semmi baja se lett, megszáradt és nézett éppolyan szemtelenül, mint azelőtt. Nekem meg hólyagos lett kezem-lábam. Mondanom kell, hogy aki csak látta, mind mást kenetett rá: kacsaszírt, tojást, citromlét. Be is gyulladt jól a seb a lábamon, úgyhogy a doktor jól megszidta a Nagyit, ő meg engem, én meg a Pánót. De azért egy kicsit tisztelem is már, mert annyiban hasonlít a Hüvelyk Matyira meg a Babszem Jankóra, sőt még a Dávidra is, hogy nem hagyja magát. És én is ilyen akarok lenni. Meg persze segíteni is akarok szegény Nagyin, aki olyan kis mamalasz. Ki akarom húzni a bajból, mint a Hüvelyk Matyi vagy a Babszem Jankó.

Sok mindenben gondolkodtam, hogyan szerezhetnék neki pénzt, vagy legalábbis valami kincset, hogy szusszanhasson egyet. Kutattam az udvaron is sokat, meg a Mancí néni kertjében is böködtem a földet egy hegyes dróttal, hátha koppan a kincsesládán, de folyton elgörbült. Amikor a házunk előtt felásták az utat, hát alig vártam, hogy hazamenjenek az emberek, máris másztam bele, hogy hátha kilóg az alján a sarka annak a kincsesládának. Találtam is cserepet, amiről a Géza bácsi azt mondta, lehet, hogy római. Ennek nagyon örültem, mert a kincset sokszor korsóban is el szokták ásni, de mire rendesen végigkutattam volna, már betemették az árkot. Ilyen pazarlás megy nálunk!

Kérdezgettem a Juci nénit is, hogy tud-e valami jól fizető dolgot, mondjuk vagonrakás vagy aratás, de legjobban a bányászmunkához lett volna kedvem,

mert a föld alatt aztán sok csoda van. De ő persze azt mondta, rajzoljak valamit a Nagyinak, azzal szerzem neki a legnagyobb örömet. Csakhogy én csak pálcika embereket tudok rajzolni. Megpróbáltam lemásolni a Gyula bácsi kombojait, akiket a kórházban magaménak hazudtam, de igencsak nyomorultak lettek. Inkább egy csöves bandára emlékeztettek. A Nagyi szerint szépek. Szerencsére csak egy röpke pillantást vetett rájuk, ahogyan a csöveseket se meri stírólni.

És akkor még külön hozzájött ehhez a Nagyi születésnapja, ami vészesen közeledett. Ha már ilyen szerencsésen megúsztam a gyöngy dolgot, gondoltam, mégis kap valami orgonát, szebbet is mint a kölni. Szedek a Kárászéktól orgonát.

Reggel korán ébredtem, és gyorsan kiosontam. Persze vittem a Pánót is. Azt találtam ki, hogy ha a Kárász bácsi kérdezi, mit csinállok, akkor azt mondom, a Pánó akadt fenn. Fel is dobtam a Pánót jó magasra, és le is törtem egy pillanat alatt a csokornyai orgonát. Hát persze, hogy a Pánót nem bírtam leszedni, olyan sűrű az az orgonabokor, ő meg úgy kapaszkodott, hogy hiába rázogattam. Egyszer csak ott állt mellettem a Kárász bácsi.

– Hát az meg hogy került oda?

– Rossz – magyaráztam.

– Na engedj oda, talán én elérem – és már le is szedte.

– Köszönöm – sisszoltam volna, csakhogy ő utánam szólt.

– A csokrot nem viszed?

– De igen.

– A nagyinak szedted?

– Születésnapja van.

– Na akkor gyere, szép bimbós az Iris is, ehhez meg szedünk még dúsabb ágat.

Szóval jól megpakolt virággal a Kárász szomszéd. És akármilyen rossz is volt már megint ez a Pánó, azért mondhatom, hogy félig-meddig neki köszönhetem.

Szupercsúzli

Azt, hogy a Kárász szomszéd már visszaadta az átcsúzlizott Pánót, azt persze összekevertem, mert a nyolc gumipókos szupercsúzlit sokkal de sokkal később csináltuk, úgyhogy az egy újabb bűne annak a pernahajdernek.

Ezt onnan tudom pozitív, hogy az orgonát a Nagyi születésnapjára kaptam a Kárász szomszéd bácsitól, tehát a szülinapi vacsora nem lehetett később. És ennek a vacsorának a fő nevezetes eseménye volt, hogy a Rinci néni hat szelet tortát evett, mert elfogyott. Amikor aztán látta, hogy itt nincs mit csámcsogni, akkor körülnézett, hogy még miből lehetne kihúzni a hasznát. A Géza bácsin akadt meg a szeme. Egészen ravaszul szólította meg, olyan mézesen mázasan, hogy nekem rögtön égnek állt a hátamon a hideg:

– Gézuka, igyon még egy korty pezsgőt!

A Rinci néni az övét már rég megitta, szürcsölve, de a Nagyi nem szólt rá.

– Köszönöm, kocsival vagyok.

– Jaj, tényleg, van közöttünk igazi autós férfi is! – édelgett Rinci néni. Egy morzsát csippentett fel a tányérjáról és képes volt azon is csámcsogni, de a Nagyi most sem szólt rá.

– Hát még eldöcög az öreg batár, de én is inkább buszozok, ha tehetem. Most is csak azért jöttem kocsival, mert megígértem a fiatal úrnak, hogy megyünk egy kört! Megígértem, hát tiszta sor. Hiába szeretem a pezsgőt.

Tovább édelgett:

– Hogy maga milyen készséges! Bár én jelentkeztem volna előbb! Azt meg kell hagyni, jól lekéstem.

Megint futkosott a hátamon a szőr, hogy akkor most ő betüremkedik az első ülésre, én meg nem látok majd semmit.

– Van hely, jöjjön el velünk!

Így ment bele a csőbe a Géza bácsi.

– És merre mennének? – kérdezte Rinci néni ravaszabbul, mint legkövérebb kígyó.

– Csak úgy, egy fél órácskát a városban. Talán megállunk egy fagyira...

No erre igazán végem volt! de Rinci néni még nem végzett:

– Tudok egy nagyszerű fagyizót, ami útba esik Gárdony felé. Mert tudja kaptam én a barátnőmtől egy kis fürdőkádat, azt kellene levinni, mert hamarosan bekötik a vizet...

Géza bácsinak egészen lesett az álla.

– ... és amúgy is jó lenne, ha megismerné a családi nyaralót, mert folyton üresen áll, talán magácskának is lenne kedve néha megpihenni ott néhány hétre.

Ez magyarul azt jelenti, hogy a gárdonyi nyaralóba a Géza bácsi fogja bevezetni a vizet. Persze ő ezt még nem tudta:

– És mikor kellene vinni azt a kádat?

Teljes csövesség!

– Arra gondoltam, ha most úgyis kocsikáznak...

Hát azt kijelenthetem pozitív, hogy a Rinci néni szépen betüremkedett az első ülésre, hátulra én ülhettem a Juci nénivel. Először elmentünk Géza bácsihoz a tetőcsomagtartóért. Beugrottunk hozzá egy kávéra, bár restelkedett a lakás regényes rendetlensége miatt. Aztán mentünk a Rinci néni barátnőjéhez. Kicsit várni kellett a kapu előtt, mert még nem volt otthon, de szerencsére mi piroszacskiztunk a hátsó ülésen. Megjött a barátnő, a hölgyek beugrottak hozzá egy kávéra, amíg mi fiúk feltettük a kádat. Ez azt jelenti, hogy nekem le kellett ülnöm a kerítés mellé, nehogy agyoncsapjon az a bazi nagy kád, ahogyan Géza bácsi kínlódta felfelé az autó tetejére.

Mire a hölgyek kijöttek, már a gumipókokkal kínlódott. Nagyon csodáltam is, hogy csak ilyen finoman káromkodik.

– Azok a kis vékony gumik meg fogják tartani? – kérdezte Rinci néni.

– Összeadódik a rugalmasságuk és csodákra képesek. Úgyhogy lépjen is hátra Magdika, mert ha az egyik kipattan, hát keményebb mint a csúzli.

Ugyanis a Rinci néni rendes neve Magdolna. Viszont esküszöm, ezután már azért sem haragudtam, mert hátul kellett kucorognom. Egyfolytában arról kérdezgettem a Géza bácsit, hogyan lehetne összeadni a gumipókok erejét, és kilőni velük engem magamat. Mert ugye, ha ezt a bazi nagy dög kádat is meg tudja tartani, hát akkor engem bőségesen.

Persze a Rinci néni nagyon szörnyülködött, biztosan azért, mert neki már megvolt a kádszállítás és nem kellett olyan mézédés máz rája, úgyhogy folyton belebeszélte és azt mondta, hogy ezt az egészet a Nagyival egyeztesse Géza bácsi, aki szegény csak pislogott. Mi meg persze hátul pukkadoztunk a vihogástól a Juci nénivel.

Amikor aztán végre hazavittük a Rinci nénit, és én hazáig előre ülhettem, akkor a Géza bácsi is csak vihogott, hogy most már nem húz a kormány, mert amíg a Rinci néni ült mellette, hát mindig az árokba igyekezett az öreg verda. Megígérte, hogy eljön, elhozza a gumipókokat és csinálunk óriáscsúzlit.

Na, én meg bátran kijelentettem, hogy tanulékony vagyok, úgyhogy tiszta sor, megkértem, addig is hagyja nálunk azokat a pókokat.

Nem hagyta. Viszont másnap tényleg eljött.

A Nagyik azt engedte meg, hogy a Pánót lőjük ki. Azt pedig úgy oldottuk meg, hogy egy kosárba tettük a Pánót, annak a fülébe beleakasztottunk négy-négy gumipókot. A Fülöp bácsi nem így magyarázta a kórházban, de már mondtam, hogy ő csak hantált, mert azt is mondta, gyerek volt kiskorában, ami úgy igaz, ahogy kettőt láttam, a Pánó meg egyet.

A nagy akácfa villájára rákötött egy-egy hurkot a Géza bácsi, azokba akasztottuk a gumipóktúlso horgait. Akkor aztán a Géza bácsi kötelet fűzött a kosár aljába, hogy jó messziről feszíthessük meg, mert ha kiakad a gumipók, akkor kerge tud lenni és jól megcsaphat a horgos végével.

Egészen a ház sarkáig húztuk ki a madzagot, jól megfeszítettük, aztán a háromra elengedtük és én hanyatt estem, mert rajta álltam. Akkor szépen kivihogtuk magunkat, újra összeraktuk az egész hóbelegubancot. Jól megnéztük, hogy a madzag vége fel van gombolyítva, és háromra elengedtük.

El is tűnt az egész miskulancia, csak néhány gumipók fityegett az akácfán. Nagy csöndesen néztünk egymásra egy ideig, aztán meg is kunkorodtunk a vihogástól.

– Most már a Holdon van a Pánó! – mondtam.

– Ott nincs élet. Ahogy én ismerem, a Marsig meg sem áll, hogy legyen kit bosszantania – Úgy tűnt Géza bácsi kezdi kiismerni a Pánót.

– Azért nézzük meg a Kárász szomszédnál!

Hát, akkor a Kárász bácsival meg is találtuk a kosarat a meggyfán, néhány gumipókot is összeszedtünk a szögesdrótról, meg az orgonabokorból, de a Pánó az sehol.

Akkor aztán átszóltunk a Nagyinak, hogy ne aggódjon, sikerült kilőnünk a Pánót, most végigjárjuk a szomszédságot.

– Csak a Patyiékkal legyetek óvatosak, mert ők mindenre képesek.

Bizony, nem is engedtek be, mert éppen építkezés volt náluk, úgyhogy vissza kellett menni a Kárász bácsihoz, hogy az ő kerítésén át legalább valamit lássunk.

Szerencsénk volt, mert éppen azt építettek. Egy három méter magas beton kerítést húzattak fel körben a Patyiék, mert nagyon féltek a tolvajoktól, betörőktől és darabolós gyilkosoktól. Egy ideig nem is láttunk semmit, mert nagy por volt, a munkások a régi kerítés romjait meg mindenféle egyéb törmeléket raktak talicskára.

És akkor olyan marhamázlink volt, hogy azt csak borsófőzelékkel lehet megemészteni. Ott virított a Pánó az egyik talicskán. Szerencsére volt annyi eszünk, hogy ne szóljunk, hanem szépen megvártuk, amíg kitolják a talicskát a konténerhez és a belezúdítják a Pánót. Akkor aztán szépen kihalásztuk a sitt közül.

Aznap még egyet lőttünk, de csak kicsit, mert megfogyatkoztak a gumipókok. Nem is vitte messzire a szupercsúzli, csak Kárász szomszéd tujáján egy rigófészekbe.

Közpánásmód

Reggel Géza bácsi állított be, hogy most gyorsan be kell menni a kórházba, mert mégiscsak meg kell engem konzultálni, mert újhold van és bizony kedd.

Hát én erre kétségbe estem, és kérdeztem a Nagyit, hogy tényleg két hete volt-e telihold, de azt mondta, két hét múlva lesz és a Géza bácsi is azt mondta, csak másfelől. Meg is mutatta a naptárban hogy sötét a hold, viszont két hete vigyorgott és két hét múlva megint vigyorog majd.

– És kedd is van, nincs mit tenni. Nem hiszem, hogy a kakaó elkészül ilyen gyorsan – sóhajtott a Nagyi, ami nem sok jót ígért.

– Talán egy kávét van még időnk inni – mondta Géza bácsi.

– Nincs itthon, de leszaladok, amíg megmelegszik a tej. Figyeljete rá.

Akkor aztán a Géza bácsi odaállt és figyelte a tejet, nehogy kifusson. Mert én úgy szeretem, hogy rendes tejnek rendes bőre is van és az is jó kakaó ízű.

– Felveszem a kabátodat Géza, mert olyan hűvös van – kiabált be a Nagyi az előszobából.

– Nyugodtan! – kiabált vissza Géza bácsi.

Nekem persze nem akaródzott öltöznöm, még a Pánót sem találtam, pedig én magam dugtam be a szennyestartóba. Igaz, ott nem is kerestem, csak kijelentettem, hogy amíg nincs meg, addig én nem indulok. Különben sem készített elő ruhát a Nagyi.

Géza bácsi meg csak állt a tej felett, és sürgetett. Akkor aztán visszajött a Nagyi, nézte a tejet és kérte a Géza bácsit, jól figyeljen. Feltette a kávét, nekem meg ideadta a rózsaszín pólót, amit a Rinci nénitől kaptam, mert ő is utálhatta gyerekkorában a sárga kockás pepita nadrággal együtt, aminek lányos volt a gombolása is.

Megmutattam magam a Géza bácsinak, mert tudtam, hogy ő megment az ilyen maskarától és azt mondja, adjuk a Nelli néninek.

– Remek – kiáltott. – Úgyis ki fogod nőni, mire kijössz, a kórházban meg kapsz rendes tiszta holmit.

– A Pánó nélkül nem! – kiabáltam.

Közben a Nagyi kikeverte a kakaót rendes porból, cukorral, ahogy kell. Megfogta a lábost, de nem ám ronggyal, hanem csak úgy, pusztá kézzel. Néztük is döbbenten.

– Hidegen jó egy kicsit hozzá keverni – mondta.

– Nem is kapcsoltad be alatta! – háborodott fel Géza bácsi.

– Azért várj egy kicsit, már majdnem langyos – nevetett a Nagyi.

Én is vele, mert ezzel is időt nyertem.

– Na jó, akkor egy kicsit most nem kell figyelnem, addig keresem a Pánót – kapott elő egy pálcát Géza bácsi, amire azt mondta, Pánó pálcá. Szépen megfogta a kezemet, és elindult velem. Én húztam a szobába, de ő másfelé akart menni. Sohasem oda vitt az a pálcá, ahova húztam, hanem ahonnan. Úgyhogy hamar eljutottunk a fürdőbe, ott aztán rámutatott a szennyestartóra és már meg is volt a Pánó, még fel sem forrt a tej. Főleg azért, mert a Nagyi megint nem kapcsolta be a tűzhelyet.

Akkor aztán eszembe jutott, hogy a lógósok sós kávét isznak, hátha a Géza bácsi is lázas lesz és akkor nem engem fognak konzultálni, hanem őt, úgyhogy amíg ő törölgette a tejet, ami végülis kifutott, addig kicseréltem a cukrot sóra. Tett is három púpozott kanállal a kávéjába, pedig tudja jól, hogy ettől olyan lesz, mint a kóla. Mégis elégedetten kortyolta. Na, erre a Nagyi nyúlt a cukortartóhoz és kóstolgatta. Nagyon meg volt lepődve. Én is, mert teljesen édes volt, noha személyesen cseréltem ki. Erre kóstolja a Nagyi a sótartót, teljesen sós. Pedig én magam cseréltem ki.

– Miért kóstolgatod? – kérdezi a Nagyi a szemével.

– Mert kicseréltem – mutogatom neki Géza bácsi mögött.

– Én is – mutatja, mintha már a Lajos bácsi süket nyelvén társalognánk.

Viszont ettől olyan nevetés jött ránc, hogy én a kakaót köptem ki, ő meg a teát, úgyhogy fel kellett mosni, ami megint idő.

De végül csak kézen fogott a Géza bácsi és mentünk az autóba.

– Majd ha megérkeztünk, akkor is ráérek megszökni, van a kórház mögött a patakon egy híd, az alá bújok, mert az olyan, mint egy odú, ott nem találnak meg hónapokig. Ezt a kis autózást nem hagyom ki – gondoltam.

Ahogy beültünk, hát láttuk ám, hogy belülről is csupa piszok az ablak. A Géza bácsi gyorsan előkapta a sprét a kesztyűtartóból, és már tisztította is az ablakot, csakhogy a spré valami zsíros fehér vacakot fújt.

– Tejszín – nevetett. – Ezért kellett a Nagyinak a kabátom. Abban volt a kulcs. Összekente a szélvédőt és kicserélte a tisztítót tejszínre.

Nemhiába, április elseje van!

– Akkor nem is konzultálnak meg?

– Dehogy.

– Azért autózunk?

– Kicsit.

– A kórházig?

– Igen. Ugye Pánó?

Hát a Pánó csak nézett nagy titokzatosan. Mert nem a kórház felé mentünk, azt tudtam a postaládáról, meg a virágosról, ahol meg is álltunk és rózsát vettünk. Pirosat.

Közben a tejszínt meg a tisztítót néztem. Az egyik kék-fehér, a másik piros-fekete. Csodálkoztam nagyon, hogyhogy nem vette észre Géza bácsi a trükköt.

– Mert nem néztem oda, a fogásuk pedig ugyanolyan.

Behunytam a szemem, úgy tapogattam meg a tisztító sprét, hát ugyanolyan volt, csak a felirata más.

– Benne is majdnem ugyanaz van – sóhajtott Géza bácsi. – könnyen csinálnak tejszínből tisztítót és tisztítóból tejszínt. Nem is kell nekik bölcsek köve.

– Az mi?

– Azok keresték, akik aranyat akartak csinálni minden másból.

– Tejszínből?

– Például. Olyasmi, amivel jobbá lehet alakítani mindent.

Közeledtünk, pedig engem nagyon érdekelni kezdett az a kő.

– Úgy csináljuk, hogy egyedül mész be és keresed a Juditkát.

– Az a Juci néni?

– Igen. Kérdezik majd, milyen ügyben, te meg mondd, udvarlás.

Ez tetszett.

– És akkor kijön és te meg odaadod neki ezt a rózsát.

Ez is tetszett, bár még nem gondoltam kezdeni az udvarlást, de a Géza bácsi már nagy, ő tudja.

Azt sem gondoltam, hogy olyan közel dolgozik a Juci néni, persze csak autóval, mert buszról át kellene szállni, meg a Nagyinak a bütyke is fáj.

Akkor aztán megálltunk egy olyan normális ház előtt, ahol sokan dohányoztak a lépcsőn. Egyedül kellett bemennem, csak a Pánó jöhetett velem. Átvágtam magam a füstön, bent már egészen jó volt. Csak egy nagy kövér néni jött oda:

– Ez itt tüdőgondozó, ide gyerekek nem jöhetnek be.

– A Juci nénit keresem – mondtam gyorsan.

– Kicsodát?

– A Juditkát.

– Menj ki és várd meg az ajtó előtt.

Hát ez jó kis tréfa volt, köszönöm szépen, az a sok ember ott mind eregette a füstöt, még a virág is el akart hervadni a kezemben. Meg nézegették a Pánót, meg a virágomat.

– Csak nem udvarolni jött, fiatal úr?

– Milyen szép a nadrágja!

– Lányka ez, nézd a pólóját!

Úgyhogy aztán nekem teljesen elegendő lett az udvarlósdból, usgyé, szaladtam vissza az autóhoz. De már akkor kiabált utánam a Juci néni,

felkapott, megölelt, a Géza bácsira meg csak a nyelvét öltögette és amikor kiszállt odadobta neki a Pánót, hogy azzal csináljon buta vicceket.

Hát egy kicsit sajnáltam a Géza bácsit, hogy ilyen balfék, de azért inkább csak örültem, hogy engem ölelget a Juci néni, és már nagyon vártam, hogy nagy legyek. Főleg, hogy kinőjem ezt a rózsaszín pólót meg a Pánó nadrágot.

Akkor aztán a Géza bácsi mégis közelebb merészkedett, és egy kis doboz adott oda a Juci néninek.

Hát én rögvest tudtam, hogy abban gyűrű van, úgyhogy kezdtem is elkeseredni, mert ha most elveszi feleségül, akkor én már csak akkor vehetem el, ha ő meghal, viszont akkor már öreg lesz és gyászolni fog, úgyhogy mégis az lesz a jó, ha elválnak hamar.

Bele is pirult a Juci néni, ahogy nyitotta ki a gyűrűs dobozt, aztán meg a mérgébe, mert üres volt. A Géza bácsi is nagyon meg volt lepődve. A Nagyira gyanakodott, mert a kabátja zsebében volt a doboz. Azért elővette a Pánópalcát, odaadta annak az átok Pánónak a bal első patájába, és az máris mutatott az én pánó pepita nadrágomra.

Tessék, ott volt benne az arany gyűrű.

Na, erre aztán lett teljes kórházi tévéműsor, és nem a foci ám!

Én azt hiszem, az végülis jó nekem, ha a belelépnek a házasságba, úgyhogy nem kell önzően néznem a dolgot. Mert még a pánópalcát is megkaptam. Ki is próbáltam otthon, meg is találtam vele a mogyorós csokit, amit azért dugtam el, nehogy felfaljam. Úgy láttam, nincs esélye elbújni a pánópálca elől, úgyhogy megettem, ne legyen majszolt élete szegénynek.

Amúgy is ünnep volt, április elseje.

Impresszum

A könyv kiadója:

Pszichogram Kft.
1028 Budapest Kővári út 10/A
Telefon: +36 1 219 3498

A kiadásért felel:

Baktay Zelka

Az e-könyv létrehozásában együttműködött:

Farkas István

Címlap:

Baktay Péter

© Pszichogram, 2012
© Baktay Miklós, 2012
© Baktay Péter, 2012

Minden jog fenntartva.

www.baktayhazaspar.hu
baktay@baktay.hu

ISBN: 978-963-08-5051-3 (epub)
ISBN: 978-963-08-5051-0 (mobi)